

POR Gazeen 77

EDITORIAL

Drazí čtenáři,

trochu rozechvěle vás takto poprvé oslovuji. Ano, z mých spolužáků a přátel, z vás všech se najednou stali čtenáři. Čtenář má obrovskou moc. Čtenář má sílu zdrtit auto-
ra nebo ho motivovat do další práce. Opravdu si ze srdce přeji, aby ta důvěra, kterou ve mně mí předchůdci vložili, byla korunována právě tím, že PORGazeen bude i nadále pod mou taktovkou vzkvétat a vy, čtenáři, ho budete i nadále dychtivě číst. Nikdy by mě nenapadlo, když jsem se na jedné ze škol v přírodě uchýlila ke lži, že právě tato lež povede až na vrchol PORGovské žurnalistiky. Ano, je to tak. Na začátku kariéry může být i lež. Chtěla jsem se tehdy ulít z povinného večerního programu a zůstala na pokoji. A co čert nechtěl, načapal mě při tomhle le-
nošení pan profesor Rufer. Můj mozek si v panice, že bych mohla dostat černý bod, vzpomněl, že jediný večerní program, který začínal později, byla schůzka PORGazeenu. Tudíž jsem panu profesorovi s kamennou tváří sdělila, že mám namířeno tam a mám ještě spoustu času. Zpětně se mu omlouvám. Nicméně kdyby se tenkrát rozhodl, že prověří, zda jsem tam skutečně šla, byl by spokojen. Na tuhle první schůzku jsem dorazila, a protože tehdejší šéfredaktoři, Pája a Vojta, byli (a pořád jsou) hrozně fajn, přispívala jsem od té doby do časopisu. Jestli to změnilo můj život, zatím nedokážu říct, ale určitě ho to obohatilo. S každou uzávěrkou jsem musela vymyslet něco, čím pobavím čtenáře daného čísla. A už jsem zase zpátky u vás, čtenářů. Časopis vzniká pro vás a měl by být i o vás a vašich zájmech, měl by pobavit a trochu poučit. Pevně věřím, že se to i tentokrát podařilo a dařit bude dál. A já za to ještě jednou děkuji Páje a Vojtovi, celé redakci PORGazeenu a panu profesorovi Ruferovi.

Vaše Klára

OBSAH

Píšu vám, co mohu více	3
Rok s covidem	4
Kde myš, tam kadidlo	5
Filmy, škola, pískoviště	6
Hlavu vzhůru	7
Náš vládní virus	7
Hudební vokno	8
Skrz brutální plameny a šutry	9
Tak nějak o Koreji	10
Naše a jejich smrti	11
Filipovo notebookové prozření	11
PhDr. Ivan Bušek – rozhovor	12–14
Turecký boj s ženskými právy	14
Kdo přežije: Kanada	15
Antiperle	16
Hezky rodinné prostředí – rozhovor	17–18
Hejt na psaní	18
Jsem jenom obyčejnej nýmand	19
Postřehy z online prostředí	19
Old Man Yells at Teams	20–21
Osamocený potlesk	21
Proč by Sisufos nemohl chodit z kopce?	22–23
O veselé babičce	24
Systém specializačních bloků	25–26
Americké stalo se	26–27
Motivace	27
Perly	28–29
Minirecenze	30–31

Čas běží, čtenáři netrpělivě očekávají nová čísla Porgazínu.

Píšu vám, co mohu více

Nikdy jsem se v ničem neumístil první, ale nemůžu říct, že bych nikdy nic nevyhrál. Když přemýšlím nad těmi osmi lety, které jsem na PORGu strávil, jsem si jistý, že to bylo vítězství v životě. Po pěti letech, kdy jsem vystřídal tři základní školy, jsem čekal, že se dál než do sekundy nedostanu, a teď jsem najednou v oktávě po osmi relativně úspěšných letech.

V primě a v sekundě jsem, myslím, napůl podvědomě dělal všechno pro to, aby se můj předpoklad splnil. Díky bohu jsem selhal a prvními dvěma lety jsem proklouzl s pochybnou pověstí chytrého dítěte s kázeňskými problémy. Z toho mála, co si pamatuji, jsou pro mě nejdůležitější vzpomínky na to, jak jsem cítil, že někam patřím. V sekundě jsme často celé hodiny po konci vyučování hráli ping pong, dokud nás nevyhodila dlouhá služba. Když mi bylo třináct, dostal jsem od někoho ze třídy tričko s ručně namaľovaným obrázkem z mého oblíbeného anime.

Od konce sekundy byla naše třída až asi do půlky kvarty rozskupinkovaná a mám trochu dojem, že jsem se v té době dostal na okraj dění, kde jsem zůstal doteď. V tercii začala moje extrémní krize identity, která se protáhla až do kvarty a asi přispěla tomu, že jsem sociálně nebyl moc v obraze. Nebyl jsem na tom psychicky dobře a dění ve škole mě docela drželo nad vodou.

V kvintě jsem se vyoutoval a najednou jako bych ožil. Kvinta byla velký rok. Byl jsem šíleně zamilovaný a zkasal jsem tím přátelství, utekl jsem z tanečních a plánoval odjezd do zahraničí. Náhodou jsem se dostal na výměnný pobyt do Ameriky, kde jsem měsíc zmateně pobíhal po škole násobně větší, než je ta naše. Na konci roku jsem po cestě domů brečel, protože jsem si nedokázal představit, že příští rok budu pryč.

Myslím, že jsem v sextě měl umřít. Když vzpomínám na dobu před tím, než jsem byl v Německu, je to, jako bych myslel na něco, co jsem viděl ve filmu. To, že jsem se vrátil do prostředí, kde jsem měl pocit, že mě lidé chtějí, i když jsem měl dojem, že si to nezasloužím, mi pomohlo se vzpamatovat.

Septima přinesla stěhování do přízemí, Běstvinu a pocit, že se všechno hroutí. Najednou jsem si uvě-

domil, že mi zbývají jen dva roky, a nechtěl jsem, aby to skončilo. Pořád ještě nechci. Poprvé jsem se odhodlal k zapsání na benefici, jen aby se zrušila dva dny před tím, než se měla uskutečnit. Většinu obědových přestávek jsem strávil v hudebně, kde holky nacvičovaly svoje vystoupení, a já tam byl jen proto, že jsme přestali hrát ping pong a chtěl jsem si připadat užitečně. Poslední den, kdy jsme byli ve škole, jsme měli tipovat, jak dlouho budeme doma. První den lockdownu jsem uspořádal party, na které jsem se šíleně zbořil, a přišlo mi strašně fajn, že nemusím jít druhý den do školy.

Nevím, jak jsem se dostal až sem, na konec oktávy, kterou jsem se protáhl s neskutečným množstvím ořesných vtípů a největší aktivitou, kterou jsem kdy vyvinul, protože mi je líto profesorů. Přišel jsem o rok bytí ve škole, rok života, který se mi nikdy nevrátí. Nechtěl jsem strávit tolik času před počítačem doma, ale mimo domov, kterým se pro mě PORG stal. Nevěděl jsem, že se člověk může cítit tak milován a tolik milovat nějaké místo a lidi. Teď to vím a netuším, co mě v budoucnu čeká. Můžu jen doufat, že se mi povede nacházet další místa, kde se tak budu cítit. Sbohem, dětství, sbohem, má druhá rodino. Mám vás rád.

Louis Zamazal (oktáva)

Poslední

Kdysi snad i bolelo by vědět, co z nás jednou zbude, dávno pryč však jsou ty doby starání se, zda tu bude. Odhalil se ten fakt stinný: na sladké lži není spoleh. Teď už ale někdo jiný pochybuje o těch slovech. Ty vzpomínky z našich časů nahání mi strach, kéž každá až do poslední obrátí se v prach.

Sofie Slezáková (kvinta)

Rok s covidem

Před pár dny jsem oslavila šestnácté narozeniny. Už druhé v přísném lockdownu. Díky loňskému domácímu úkolu – projektu deník, jsem se mohla vrátit do doby před jedním rokem, cítit se do té malé holčičky, co ony řádky napsala, a ohlédnout se za událostmi uplynulé doby.

Dnes to bude přesně rok, co jsem psala první malou maturitu. Stále si dokážu vybavit, jak moc jsem byla nervózní a měla nervy na pochodu. Zároveň mi to však přišlo v kontextu doby jako úplná maličkost. Tenkrát se totiž zdálo, že se nacházím uprostřed apokalypsy. Proč bych se při konci světa měla zabývat Pascalovým zákonem a měrným elektrickým odporem? Haló, kolem mě umírají lidé, nemůžu myslet na nesmysly! Jedinou nadějí mi dodával pan profesor Tatíček a jeho „projekt ukončete šťastným koncem“. Tenkrát jsem tomu věřila a sebevědomě napsala, že od května budeme žít normálně. Pro kontext tu odcituji svůj zápis ze 16. března 2020:

Česká republika má 1047 nakažených a číslo strmě stoupá. Nesmíme se shlukovat, vycházet jen do práce, na nákup, k lékaři nebo na krátkou procházku. Situace podle některých začíná připomínat válečný stav. Sám pan premiér nedávno řekl: „Jsme ve válce. Ve válce s koronavirem.“ Zatím našťěstí nemáme žádnou oběť.

Já sama předpokládám (a doufám), že vše se začne vracet do zaběhlých kolejí v květnu, ale je to možná jen mé zbožné přání. Obávám se však, že tohle léto nebude jako ta ostatní. Doufám, že do té doby otevřeme hranice.

Při čtení této citace mi došlo, jak moc jsme se za ten rok stali odolní vůči číslům. Pamatujete, jak média prožívala každého nakaženého, vyléčeného, nebo dokonce mrtvého? Ted' jsou oběti jen čísla ve statistikách. Nemůžu si nevzpomenout na údajný citát Josifa Stalina: „Smrt jedince je tragédie, smrt miliónů je statistika.“ Nikdy by mě nenapadlo, že se stanu tak cynickou, že pro mě už nebude žádný rozdíl, zda zemřelo 20 tisíc lidí, nebo 21. Zamyslete se nad tím. Nemáte to náhodou dost podobně?

Vzpomínáte, jak se na začátku pandemie spolu s vlnou nakažených zvedla i vlna obrovské

solidarity? Nebyly ochranné pomůcky? Ušili jsme. Nákupy byly pro seniory moc riskantní? Nakoupili jsme jim. Jenže tohle všechno se po pár měsících vytratilo. Přemýšlela jsem proč. Kdy jsme začali být unavení a místo toho, abychom se snažili pomoci, jak nejlépe umíme, začalo být trendy pandemická opatření porušovat? Nejsem psycholog, abych dělala rozsáhlou analýzu unavené společnosti bez iluzí. Spíš je mi smutno z toho, jak moc jsme se rozhodli ignorovat nebezpečí, ve kterém žijeme. Sama nemám co říkat, když porovnám své názory z loňska („musíme být opatrní“) s těmi dnešními („strčte si tu pandemii někam, já chci svoje mládí“). Ale dost možná je to normální. Pokud to bude trvat roky, nemůžeme žít v neustálém stresu. Můj děda za války také žil normálně, jen občas vyskakoval z vlaku, protože ho bombardovali. Jen vás prosím, buďte aspoň trošičku zodpovědní, nechceme mít přece na rukou krev. Protože přesně takhle to dopadne, pokud nebudeme opatrní.

Pomineme-li náladu ve společnosti, za ten rok se toho nezměnilo tolik. Jen máme ochranné pomůcky a přísnější opatření. A celou řadu ministrů zdravotnictví, z nichž každý za sebou zatím zanechal jen chaos a spoustu memes. Stejně jako celá vláda. Nejenže jsme jako národ ztratili naději ve funkčnost opatření a brzký konec pandemie, ale i důvěru v ty nahoře. Jen Bůh ví, jak nás to poznamená do budoucna. Stejně jako celá pandemie. Protože společnost bez naděje a víry v lepší zítřky se stává sakra nebezpečnou. Je jen na nás, abychom tomu zabránili. Přeji hodně štěstí nám všem...

Majda Formánková (kvinta)

Proměna

Je to tak, už jsem dospělá.
Co to s člověkem udělá,
když se mu mění hodnoty?
Víc problémů, víc nahoty.

Kája Štefková (oktáva)

Kde myš, tam kadidlo

aneb Zákazník v zatačce

„Trochu světově, pane, ať nepozná, že jsme vod Kolína. Bonžůr, sava! Zdrávstujtě, mesijé! My vám... Vy nám... Sakra, jak se řekne tohle... Veuvé, postel!“ Ruku na srdce, necítili jste se někdy v cizině podobně jako legendární animovaní medvědi rozmlouvající s tučňákem?

V naší rodině s tím začal již zesnulý děda Vladimír. V kempu u nudistické pláže v osadě Prerov u Baltu se spřátelil s jakýmsi Němcem Hansem a zajímavé bylo, že ačkoli ani jeden z pánů nevládl jazykem toho druhého, vždy se výborně domluvili. Například když děda za mohutné pomoci rukou a nohou líčil dramatický příběh o tom, jak sháněl podlažku do stanu, a své vyprávění zakončil slovy: „*Ich suche, suche, až jsem to našel! To koukáš, ty kluku německá!*“

Jeho syn, tedy můj otec, se v tomto ohledu částečně potatil. Naučil se sice několik základních frází, z nichž většina obsahuje slovo *Bier*, ale nějaké rozsáhlejší německé monology bychom od něho čekali marně. Není proto divu, že si spletl osobní zájmena a jedné mladé jihotyrolské servírce podal euro co-by diškreci se slovy „*für dich*“ („pro tebe“). Doprovodil to však svým typickým laškovným úsměvem – a jelikož měl zároveň na očích nedůvěryhodně působící zatmavovací brýle z devadesátých let, hledal by v něm jeden spíše východoněmeckého pedodědu než důstojného lékaře, kterým ve skutečnosti je.

A rodinná linie jazykových přebřepů rozhodně nekončí – pokračuje totiž v mé osobě. Na sedačkovou lanovkou v Janských Lázních jsem onehdy jako spolucestujícího vyfasoval jakéhosi Poláka s objemným batohem. Hned po zavření bezpečnostního rámu a přejetí první podpěry se ke mně přitočil a povídá: „*Pivo?*“ Já, zcela zmaten, ukážu na sebe a odpovídám: „*Vojta.*“ O co jde, pochopím teprve potom, co Polák ze svého ruksaku vytáhne dvoulitrovou PETku plnou zlatavého moku a nabízí (až nutí), abych se také napil. Mé razantní odmítnutí (až protesty) nakonec pochopí, zavdává si tedy sám a spokojeně krká až do horní stanice.

Budu-li mít někdy nějakého potomka, nepochybuji, že co se jazykových dovedností týče, půjde ve šlépějích svých předků.

Vojtěch Voska (oktáva)

Podzim

Země je obalená v alobalu,
z kabátů táhne mokrej tabák,
místo slunce na nebi jsou zářivky,
skladujeme vajgly a házíme je do skleniček,
a pak tím krmíme elektrický úhoře,
který nám nikdy nesplní jediný přání,
vyběhni do ulic kácet dopravní značky,
přikrej se kartónem a usni pod pouliční lampou,
v peněženke s sebou nos paralen a jed na krysy,
domácí mazlíčky nepohřbívej, házěj je do popelnic.

Mikuláš Fantys (septima)

Filmy, škola, pískoviště

„Nemám rád písek. Je drsný, špinavý a nepříjemný. A dostane se všude.“ Tak pravil kdysi dávno Anakin Skywalker, ničitel nejen mužů, ale i žen, dětí a mladých jediů. Tento názor jsem již delší dobu sdílel, ale roku 2020 jsem ho musel poupravit, protože jsem se dostal na FAMO v Písku. Tohle nepíšu pouze pro flex, ale pro jakési vystoupení z komfortní zóny a rozšíření přehledu vás, čtenářů. Většina z vás ještě neví, kam půjde na vysokou, ale jistě se vám všem honí hlavou velká místa. Zahraniční univerzity nebo kvalitní obory ve větších českých městech jako Praha nebo Brno. A proto vám určitě připadá představa jít na školu, která má skoro méně studentů než PORG a je ve městě, jež má pouze 30 000 obyvatel (takže pro Pražáky taková větší vesnice), poměrně absurdní. O to víc, když se dozvíte, že se jedná o uměleckou školu. Myslím, že u této představy alespoň jednoho z vás polil studený pot. Tak vám tento článek snad dodá alespoň povědomí, že i takto se dá pokračovat a že to není hrozné.

Život na menším městě není tak tragický, jak by se mohlo na první pohled zdát. Samozřejmě, přijdete o privilegium vysmívat se většině republiky, že nemají metro, turisty a ulici, kde je přes 80 hospod. Na druhou stranu však získáte plusy, o kterých jste ani netušili, jak můžou být super. Například vše je blíž. Na první pohled se to zdá jako nic moc, ale když si uvědomíte, že vlastně všechny větší obchody jsou od vás tak 10–15 minut chůze (platí, pouze pokud bydlíte alespoň trochu blízko ke středu města), tak s trochou zkoumání letáků, které by v Praze šly ze schránky hned do koše, můžete každý nákup brát ve slevě a nebýt omezeni jen na levné týdny v Lidlu. Nejkrásnější je blízkost míst u hospod. V Praze, když člověk vyšel z hospody v centru ve dvě ráno, dostával se domů nočními tramvajemi skoro do rána. Oproti tomu, když jsem první den v Písku šel domů z hospody ve dvě, došel jsem domů v cca 2:08. Tento fakt dodnes šokuje i mne. Menší velikost města také ovlivňuje, že se rychleji a lépe poznáte s lidmi ve městě. Osobně už mám po třech týdnech víc komplexní vztah s barmanem jedné hospody v Písku než s jakýmkoliv zaměstnancem hospod v Praze.

FILMOVÁ AKADEMIE
MIROSLAVA ONDŘÍČKA
V PÍSKU

Film a obecně umělecká tvorba nepatří mezi nejpodporovanější obory na PORGu. Tím výuku ve škole nechci nijak shazovat, koneckonců PORG je gymnázium a v popisu gymnázia není lidi vzdělávat těmito směry. Na téměř všech gymnáziích tomu tak je. Ale přece jen trochu lituji, že jsem za celých 8 let neměl žádný volitelný seminář, který by se tvořením filmů zabýval, když nepočítám historické filmy s p. p. Arnotem. A když už ne seminář, tak alespoň nějaké jednorázové přednášky či workshopy od někoho, kdo se v tomto průmyslu pohybuje. V době, kdy jsem si někdy v sextě řekl, že chci studovat film, byly největší podporou tohoto hobby video úkoly od p. p. Valáška, p. p. Arnota a školy v přírodě s p. p. Bukovským (pokud si toto čtete, tak vám moc děkuji, že u vás tyto úkoly existují a rozvíjí tím studenty i v tomto ohledu), které byly fajn, ale k profesionálnější audiovizuální tvorbě a tomu, jak funguje, se přibližují opravdu jen okrajově. Byl bych šťastnější, kdyby se filmovému oboru věnovalo o fous víc, protože v současné době bych se moc nedivil, kdyby dost žáků ani netušilo, jaké jsou základní role ve štábu, a kdyby studenty ani nenapadlo, že tohle je validní cesta k obživě, které se i z gymplu dá dosáhnout. Ale já o tomto nerozhoduji.

Závěrem: pokud by někoho díky tomuto článku zaujalo studium filmu nebo přímo studium na FAMO, nebojte se mi napsat. Nechci psát do obecného článku o funkcích této školy, ale můžu z prvního semestru potvrdit její kvalitu a zájemcům rád napíši o detailech.

Jakub K. Zajíc (oktáva 2019/20)

Hlavu vzhůru

aneb Cizincem ve vlastním městě

Znáte to. Pospícháte, ale musíte se v centru Prahy prodírat nemožně se chovajícími skupinkami turistů, které se loudají, okounějí a pořizují fotky na zcela nemožných místech. Nemluvím o místech, kde je čekáte, a kterým se proto vyhýbáte jako čert kříži. Projít dobrovolně Královskou cestu během léta si vybere snad jen masochista. A jasně, letos je to kvůli koruně jiné, ale i tak vás ty ojedinělé hloučky turistů leckdy štvou. Proč si proboha vybírají taková místa?

Proč? Protože prostě stojí za to. Zkuste se někdy chovat ve vlastním městě trochu jako turista. Obvykle nemáte důvod se zastavit, vy jste tu doma a podívat se můžete kdykoliv. A ten pocit „věčnosti“ vás v tomto ohledu paralyzuje. Městem se proženete jako vichřice a vnímáte ho maximálně do výšky svých „spotřebních“ očí. Což znamená, že akorát tak vidíte barevné výlohy, kavárny, restaurace a dost neestetické poutače na cokoliv. Jednou se tedy zastavte na nemožném místě a podívejte se o pár pater výš. Všimli jste si, jak jsou domy tam nahoře krásné? Vedle propracovanosti těchto domů vypadá dnešní architektura tak nějak chudě. Jak dřívějším stavitelům stálo za to si vyhrát se všemi detaily i kdesi pod střechou, což mohli obdivovat maximálně obyvatelé protějších domů nebo ptáci? Věděli jste třeba, že průčelí paláce Lucerna ve Štěpánské ulici zdobí antický chrám?

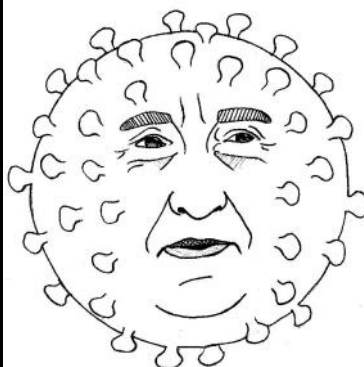
A ještě jeden tip. Vůbec nejlepší výhled budete mít ze zadní plošiny tramvaje, která projíždí centrem. Otočte se k ostatním spolucestujícím zády, opřete se o lokty a dívejte se nahoru. Fascinující výhled, co?

Klára Jánošíková (sexta)

Zkušenost

Náš vládní virus

Podle něho se všechno nějakým způsobem děje. Je hrdý na své Brno a jen si ruce meje.

Mezitím Jan Hamáček

se chová důležitě. Socani však po volbách vykročí si do řitě.

Bylo to loni v září, kdy rezignoval Vojtěch. Doteď se mu však daří vzbuzovat v lidech posměch.

Chtěl chvíli odpočívat, pro Babišovu lobby, trafikou, jak to bývá, dostal však mezi soby.

Po něm přišel Prymula, vysloužilý plukovník, věděl tolik co mula, říkal si však odborník.

Pár věcí nám on vymyslel, viz plošné testování, pak ale na Vyšehrad šel a přišlo odvolání.

A vůdce davů Babiš osobně všechno dělá. Všem říká: „Ty nic nevíš!“

Je slizký jak nutella.

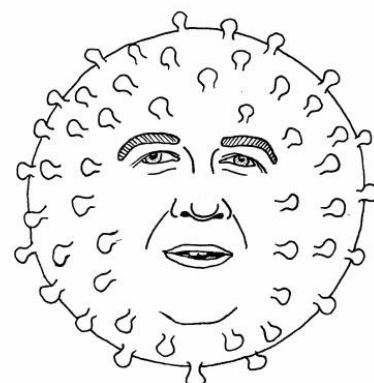
Všechno je vina lidí: vždyť jsou furt na Náplavce!

„Oni doma nesedí,“ vykládá u Moravce.

Covid je v tomto bodu celkem zákeřný virus. Nepáchá však tak škodu jako náš vládní virus.

Daniel Mitrofanov (sexta)

I když není virolog, funkci vzal Honza Blatný. Je dětský hematolog a bohužel málo platný.

Hudební vokno: Máma mi dala na krk klíč

Když Jaromír Nohavica vydá novou desku, je to pokaždé velká hudební událost, lhostejno, jaký názor na sedmašedesátiletého písničkáře posluchač má. Nejinak je tomu i v případě nejnovějšího alba *Máma mi na krk dala klíč*, kterým se Nohavica vrací takříkajíc zpět ke kořenům – na rozdíl od předchozích let je tu jen on, jeho kytara a v jediné písni i foukací harmonika.

Začněme u toho nejlepšího, co nové album nabízí. Do „TOP 5“ je zajisté možno počítat skladbu *Emil P.*, v níž se autor velmi působivě a přímočaře vyrovnává se smrti svého kamaráda, právě zde zazní zmiňovaná harmonika. Letitá *Píseň pro V. V.*, kterou Nohavica adresuje svému velkému vzoru, ruskému písničkáři Vladimíru Vysockému, zraje jako dobré víno a s přibývajícím věkem interpreta získává i punc určité dojemnosti. Ostré *Řady* zaujmou téměř hip-hopovým frázováním a velkým básnickým umem, tak typickým pro moravskoslezského barda. Smířlivá skladba *Zestárli jsme, láska je „trochu smutná, trochu veselá,*“ jak sám Nohavica zpívá – a právě to ji činí velmi osvěžující, i když pojednává o stáří. Do pětičky všeho dobrého zmiňme ještě píseň *Vlci*, opět starší, svým bojovným rytmem jakoby odkazující na Kryla nebo již zmiňovaného Vysockého.

I přes své velké sympatie k Nohavicově tvorbě bohužel nemohu nevytknout dvě chyby, kterých se dle mého názoru písničkář dopustil. Zaprvé: dramaturgie desky není příliš zvládnutá. Nohavica do posluchačů hustí temnotu, zmar a smutek; s nadsázkou zpívané *Staré dobré časy* a alespoň trochu naděje přinášející *Dobří holubi* to nevytrhnou. Nechci autorovi sahat do svědomí, ale kdyby na konec zařadil raději strhující skladbu *Haleluja*, ve které se humorně vyrovnává s nejrůznějšími životními peripetemi a v jejímž závěru zpívá „předvírem mi přišlo psaní poslané nebeskou poštou / jen ať se prej moc neoháním, že už mi to v nebi spočtou / no jen si klidně spočtete / já se vás nelekám / víte, co mi můžete / a hádejte kam“, fungovalo by to dle mého názoru daleko lépe a neublížilo by to ani celkovému významu desky.

Zadruhé: Nohavica se na novém albu vyrovnává s nejrůznějšími nepřáteli. To by ani tak nevadilo, naopak, v minulosti ukázal, že to – zcela bez ironie – umí skvěle (*Plebs Blues, Já si to pamatuju, On se oběsil, Kupte si hřebeny*). Tentokrát je však na rozdíl od předešlých let až na výjimky (*Řekni syř*) podivně nekonkrétní. Kdo jsou ti tajemní „oni“, proti kterým nám má (zřejmě) Bůh dát sílu v písni *Dej nám sílu*? Proč autor textově upravil jinak velmi zdařilé *Řady* a zamlžil tak jejich původně jasné sdělení, namířené proti bývalým kariérním komunistům, kteří se i dnes zuby nehty drží vlády? Stejně tak *Staré dobré časy* – je to pořád ještě song utahující si z minulého režimu, nebo už v něm začíná probleskovat nostalgie? Anebo oboje? A co má znamenat ten černý květ ze stejnojmenné skladby?

I přes zmíněné subjektivní nedostatky je však *Máma mi na krk dala klíč* dalším vcelku povedeným albem Jaromíra Nohavici, za které se autor rozhodně stydět nemusí – veliké básnické nadání ho totiž neopouští ani ve vyšším věku. A recenzent má alespoň důvod poslouchat jeho novou desku pořád dokola a znovu a znovu dumat nad významem jednotlivých písni-hádanek.

Vojtěch Voska (oktáva)

Skrz brutální plameny a šutry

Léto je, kromě vražedného vedra, volna od školy a tuny komárů, sezónou ještě jedné věci. Sezónou festivalů. Krásné počasí poskytne každému, kdo není jako já a nemá potřebu umřít při každé teplotě nad 20 stupňů, příležitost navštívit jedno- či vícedenní festival. Umožňuje vám poslechnout si kvalitní hudbu, dát si předražené jídlo, a přestože budete litovat valné části rozhodnutí, která během celého festivalu učiníte, si na konci toho všeho řeknete: „To bylo boží! Příští rok znova!“ a potom svou polomrtvou tělesnou schránku dotáhnete domů. Festivaly si určitě lze užít i v klidu a pokoji, ale kdo by byl tak nudný, aby si takhle představoval ideální festival (omlouvám se asi čtvrtině čtenářů, můžete mne po přečtení zbušit). Když už jsme si tyhle festivaly představili, pojďme si dát nějaké tipy, na které se můžeme vydat a jak je přežít.

Rock for People

Kde? Hradec Králové | **Žánr?** vše | **Nebezpečí?** Malé pro vás, velké pro vaši peněženku.

Tento festival se každoročně koná u vojenského letiště Hradce Králové a trvá 3–4 dny. Vystupují na něm jak světoznámí, tak lokální interpreti, a dokonce i některé začínající kapely. Jeho hlavní výhodou pro průměrného Porgána je poměrně snadná dostupnost. Nepřímou výhodou je, že o lístky se hraje tolik soutěží, že trpěliví lidé si poměrně snadno mohou zařídit vstup zdarma (věřte mi, loni nás přes tři soutěže zadarmo jelo šest). Bohužel pro studenty je zbytek festivalu dosti drahý. Sám jsem za tři dny utratil kolem 1500 korun, a to bych chtěl zdůraznit, že jsem si vlastní jídlo každý den koupil jen jedno, zbytek jsem kradl kamarádům. Festival málem vyléčil i můj alkoholismus, po zjištění, že pivo stojí minimálně 50 korun a kelímeček taky. Málem. Kdo na to má, mohu jen doporučit, mám z něho mnoho krásných a bolestivých historek. Kdo je chce znát, ať se zeptá.

Ostrava v Plamenech

Kde? Ostrava (duh) | **Žánr?** rock a metal | **Nebezpečí?** Střední až velké. Závisí, jak moc pražsky zníte.

Chcete poznat, jak vlastně vypadá to město, kam chodí naši kašlající druzi z PORGu Ostrava? Chcete se přesvědčit, jestli tam jde opravdu vidět, co vdechujete? Pokud chcete, tak v létě to můžete spojit s jednodenním výletem na tento festival. Prezентuje hlavně středně známou zahraniční a domácí rockovou hudbu. Má sice jen jedno pódium, ale program mezi kapelami je vskutku unikátní. Loni byl vedle pódia zhotoven ring, kde probíhal thajský box. V životě jsem netušil, že uvidím něco tak bizarního jako několik polonahých žen a mužů, jak se brutálně mlátí za zvuku thajské hudby, kterou mohu popsat pouze jako hudební reprezentaci pěstování rýže. Ničeho nelituji. Za zmínku stojí, že na festivalu si musíte koupit čip a nahrát na něj peníze. Hotovostí a kartou samo o sobě platit nejde. A také je dobré předem vědět, že do zpátečního rychlíku si musíte dost předem zarezervovat místo, jinak zůstanete zaseklí v Ostravě, obklopeni lidmi, kteří vám chtějí jednu vrazit, kdykoliv něco řeknete svým krásným pražáckým přízvukem. Never change Ostrava.

Brutal Assault

Kde? Pevnost Josefov | **Žánr?** METAL 666 \m/ | **Nebezpečí?** Pro nemetaláky a slabší smrtelné. Pro metaláky trochu silnější obvyklý páteční večer.

Kdo má rád metal nebo zajímavé zážitky, musí přijet. Tečka. Unikátní areál pevnosti, nespočet kapel (bohužel pro většinu čtenářů hlavně metalových) a největší koncentrace lidí, co v těch černých kalhotách, kabátech a tričkách chodit budou, i když je 30 stupňů, najdete v česku málokde jinde. A momentálně je to jediné místo, kde na fekalgrindcorovou kapelu Gutalax v moshpitu surfovala toi-toika. Myslím, že není, co dodat. Bud' vás už tohle tak navnadilo, že se tam příští rok potkáme, nebo se se mnou asi přestanete bavit.

Jakub K. Zajíc (oktáva 2019/2020)

Tak nějak o Koreji

Pamatuji si, jako by to bylo včera, když jsem se před rokem rozmýšlel, kde bych chtěl po PORGU studovat. Když jsem si vedle přihlášek do Česka a Anglie podával přihlášku na univerzitu v Soulu, bylo to spíš tak nějak „co kdyby“ a „je to jen přihláška“, než že bych to považoval za realistické. Přece jenom zavázat se, že budete studovat osm tisíc kilometrů od domova celé čtyři roky, není vůbec snadné rozhodnutí. Zní to jako klišé, ale je to jedna z věcí, kterou prostě musíte opravdu chtít, a já fakt chtěl. I přes naprosto chaotickou situaci, co se týče všech koronatestů a víz za dob korony, jsem prošel všemi potřebnými byrokratickými procesy a 3. září přistál na soulském letišti. Dnes je začátek dubna 2021 a mám zde za sebou již sedm měsíců. Trošku lituji toho, že jsem podobný článek nenapsal v prvních měsících, protože v tuto chvíli už mi tady přijde většina věcí normální. Vybírat nějaké kulturní rozdíly není tak snadné.

Měl jsem v plánu vrátit se na Vánoce domů, ale korona tomu učinila přítrž. I přes to, že Korea zvládá epidemiologickou situaci lépe než většina zemí světa, fyzicky jsem se do třídy zatím dostal pouze jednou. Můj obor je jediným oborem na univerzitě, který se učí stoprocentně v angličtině a v hodinách většinou mívám mix cizinců i Korejců. Je to zajímavá dynamika, protože mimo školu bývají Korejci většinou uzavření ve skupinkách, ale na hodinách jsme často nuceni spolupracovat.

Celkově je korejská mentalita pro Evropana zajímavá. Z konfucianských kořenů korejské kultury vychází to, že respekt je naprosto nejdůležitější hodnotou společnosti. To někdy vede k tomu, že si lidé hledí svého a nechtějí obtěžovat své okolí. Sami vás téměř nikdy neosloví, ale pokud něco iniciujete vy, budou vždy přátelští a nápomocní. Korea je zemí, která se vyvinula neskutečně rychle, a proto má stále v dnešní době dvě tváře. Starší generace jsou extrémně konzervativní a věří v obdobu „tradiční rodiny“. Muž je v rodině králem a za váš život je přijatelný pouze jeden partner. Naopak mladá generace se narodila již do globalizovaného světa a většinou sdílí stejné liberální hodnoty jako západní svět. Dalším skvělým ukazatelem

rozdílné kultury je něco, co bychom v Česku nazvali jako „stádovost“. Ať jde o nošení roušek, nebo o nejmodernější trendy v gastro oblasti (momentálně tu frčí croissant rozpečený ve vaflovači a podávaný se zmrzlinou – neboli croffle), lidé vždy táhnou za jeden provaz.

Kuriozit a rozdílů je tu opravdu mnoho a psát o nich bych mohl až do aleluja, zkusím aspoň pár z nich obsáhnout v bodech.

1) Soul je město efektivit. Convenience store, kde najdete opravdu vše, je tu na každých deseti metrech a to nepřeháním. Od svého bytu mám do tří minut chůze hned čtyři. Hromadná doprava funguje perfektně.

2) Česko je pro Korejce velmi známou zemí. Korejci rádi cestují a Prahu znají téměř všichni.

3) V Koreji je populární Kozel Dark, který se tu pije s cukrem a skořicí na pěně. Korea je obecně zemí, kde se mixuje snad úplně vše. Populární je také třeba pivo smíchané se soju (tradiční korejský dvacetiprocentní alkohol z rýže).

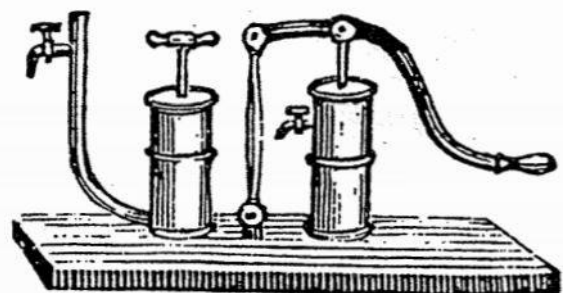
4) A nakonec – tradiční korejské jídlo je naprosto vynikající a zdravé, ale i přesto vám začne svíčkova chybět. :) Také na chleba s máslem můžete zapomenout. Pečivo je tady spíše dezert a extrémně drahé.

Snad jste si mohli udělat malou představu o tom, jaké to v Koreji je. Pokud by vás cokoliv zajímalo, budu rád, když mi napíšete. A snad se v létě i sejdeme!

안녕하세요~

Frederik Bušek
(oktáva 2019/20)

momentálně v druhém semestru oboru International Studies na univerzitě v Soulu

Přístroj na výrobu Porgazínu.
(z redakčního archivu)

Naše a jejich smrti

Posadil se do mohutného polstrovaného křesla, zapálil si cigaretu a teď čeká. V místnosti je ticho, jen hodiny na zdi tikají jako o závod. Každý ten malý, nenápadný zvuk ho přibližuje smrti. A on si to velmi dobře uvědomuje. Vstává, sundává hodiny ze zdi a rychlým, zkušeným vytažením baterky je usmrčuje. Nepřeje si zemřít. Smrt je pro něj něco, co se stává čas od času někomu jinému, ne jemu. Ted' už je opravdu ticho. Teprve po chvíli se ozývá zaklepání. „Vstupte,“ pronáší tiše. Dveře se otevírají a do místnosti vstupuje plavovlasá žena, asi třicetiletá. „Kolik zbývá času?“ ptá se muž místo pozdravu. „Asi čtvrt hodiny,“ odpovídá přichozí dáma. „Hm,“ říká muž nevzrušeně. „Dáte si něco k pití? Kafe, čaj, vodu?“ „Ne, děkuju, nemůžu se zdržet dlouho, musím vyzvednout děti ze školy a uvařit večeři.“ „Tak tedy raději rovnou k věci,“ muž se odmlčuje. „Chci, abyste vyhodila Martina, je to lempl a nedá se mu věřit.“ Ženu žádost trochu zaskočí, ale nenechá se vyvést z míry. „Co mu mám říct?“ odvěti suše. „Nevím, to je snad váš problém, ne?“ odsekne muž znenadání. „Mám podezření, že vynáší tajné informace,“ dodává o poznání klidněji. „Proč si to myslíte?“ žena se zatvářila překvapeně. „Už jsem vám to říkal hodněkrát,“ odpověděl muž. „Neptejte se na otázky. Jediné, co po vás chci, je absolutní loajalita. Můžete jít.“ „Ano, pane prezidento,“ říká žena odevzdaně a rychlým krokem vychází ze dveří.

Muž se rozhlíží po nyní již znovu prázdné místnosti. Vrhá letmý pohled na hodiny na stěně, načez se rozpomíná, že je před chvilkou rozebral. Tohle měla být jedna z nejlepších chvil jeho života. Za pár minut budou vypuštěny jaderné hlavice nad nepřátelským územím a pravděpodobně tak ukončí roky se táhnoucí válku. Přesto se cítí nejistě, úzkostně a nejvíc ze všeho staře. Už kdysi dávno mu došlo, že některé věci prostě nepochopí, takže se o to přestal snažit. Koneckonců, většinou to ani není jeho problém. Ale dnes všichni ti mladí lidé v ulicích protestující za věci, které je vůbec nemusí zajímat... Jako by nás čekala apokalypsa. Nejdůležitější ze všeho je zůstat v klidu, říká si.

Najednou zvoní telefon. „Haló?“ volá napjatě do sluchátka.

„Pumy dopadly.“

Mikuláš Fantys (septima)

Filipovo notebookové prozření

Původně jsem měl v úmyslu napsat polemiku na článek o používání notebooků na zápisky, který vyšel v předminulém čísle. Chtěl jsem argumentovat tím, že ručně psané zápisky pomáhají si zapamatovat látku a trénovat paměť, navíc si je můžeme přizpůsobit přesně tak, jak chceme, a nejsme svázáni formátovacími možnostmi počítačových editorů.

Ale když jsem seděl celý den u online přednášek, připadalo mi logické tomu přizpůsobit i zápisový systém, a tak jsem taky začal používat digitální sešit. Má to několik výhod:

1. Svě zápisky máte vždy po ruce – v metru, doma, když čekáte na zastávce, kdykoliv můžete otevřít mobil a učit se a nemusíte tahat sešity.

2. Je to o dost rychlejší – to nemusí platit pro všechny, ale při ručním psaní zápisů jsem strávil zbytečně moc času estetickou stránkou, kterou za mě automaticky řeší počítač, a já se tak můžu soustředit pouze na psaní obsahu.

3. Můžete si je přizpůsobit skoro stejně jako psaný sešit – možnosti formátování ve wordu jsou opravdu široké, navíc můžete zápisky doplnit o různé obrázky, diagramy nebo můžete využít grafický tablet a doplnit text o další „ručně psané“ poznámky.

Pro mnoho lidí jsou papírové sešity nenahraditelné a já souhlasím, že mají svoje kouzlo a benefity. Ale zároveň si myslím, že pokud nemáte vyloženě technické antipatie, stojí za to ty digitální zápisky alespoň vyzkoušet – nic za to nedáte a třeba je sami začnete využívat.

Filip Miškařík (oktáva 2019/20)

(Článek je reakcí na text Michala Janočka „Zápisky v 21. století“ v Pzeenu 75.)

Kdo ty učebnice píše?

Když si zadám vaše jméno do vyhledavače, vyjede mi opravdu mnoho odkazů na učebnice matematiky nebo sbírky úloh, jichž jste autorem nebo jste se podílel na jejich vzniku. Dokážete odhadnout, kolik jich vlastně bylo?

To je na začátek dost těžká matematická úloha a také souboj s pamětí. Říká se, že řada geniálních matematiků měla problémy s tzv. kupeckými počty. Já je mám taky. Bohužel ale neplatí, že když má někdo tyto problémy, je geniální matematik. Pokusím se to sečíst, bude to spíše přibližný počet, začal jsem publikovat už kolem roku 1980 a některá nakladatelství teď ani neexistují. Jedná se asi o 23 publikací, které bych rozdělil do tří skupin. V první skupině jsou tři publikace, které jsem napsal sám, ve druhé skupině je 13 publikací, v nichž jsem byl hlavním autorem, a ve třetí je 7 publikací, v nichž jsem byl spoluautorem.

Které ze svých publikací si nejvíce vážíte?

Rozhodně jde o *Řešené maturitní úlohy z matematiky*, které vydalo tehdejší Státní pedagogické nakladatelství v březnu 1985 v nákladu 100 000 výtisků. Na rozdíl od současnosti v té době nic podobného neexistovalo. O knihu byl velký zájem a celý náklad se vyprodal během jednoho týdne. Nakladatelství na to reagovalo dotiskem dalších 50 000 výtisků. Kniha byla velmi pozitivně hodnocena odbornou veřejností a především učiteli matematiky na gymnáziích i studenty. O této knize se v jednom rozhovoru zmiňuje i bývalý ředitel PORGu, pan Václav Klaus mladší. Prý se neučil zrovna nejlépe, a když mu jeho babička domlouvala, slíbil jí, že to u maturity napraví. Řekl, že prostudoval všech 500 stránek Buška a odmaturoval výborně.

V *Řešených maturitních úlohách* jsem zúročil své zkušenosti z výuky matematiky na gymnáziu Na Pražačce, které v té době bylo experimentální školou Výzkumného ústavu pedagogického. V rámci tohoto experimentu byla součástí maturitní zkoušky z matematiky i písemná zkouška. Proto jsou v této knize i úlohy, které jsou obtížnější, komplexnější, skládají se z více částí a je možné je použít v písemné práci. Samozřejmě že vzhledem k rozsahu

a náročnosti úloh nebyla kniha úplně všemi studenty oblíbena. Jeden student pražského gymnázia svůj postoj k *Řešeným úlohám* vyjádřil a zveřejnil na nástěnce touto básničkou:

*Když budu mít dobrou pušku,
nedá mi to velkou fušku,
dostat Tě na mušku.*

PhDr. Bušku.

Čím jste chtěl být jako malý kluk? Autor učebnic to asi nebyl... Kdy jste se rozhodl pro matematiku jako pro svůj pracovní obor?

Rozhodně jsem nechtěl být popelářem, jak mnoho kluků tvrdí. Narodil jsem se v Mikulčicích, v hezké dědině na Moravském Slovácku, kde žádní popeláři nebyli. Mimochodem Mikulčice jsou známé svými vykopávkami z dob Velkomoravské říše a také písňemi, které je opěvují. Nejznámější je *Mikulecká dědina malovaná*, kterou napsal místní rodák, jehož umělecké jméno je Fanoš Mikulecký. Možná neznáte tuto píseň, ale určitě znáte jeho nejznámější píseň *Vínečko bílé*.

Matematika mě oslovila až při studiu na gymnáziu v Hodoníně. Měl jsem tam výborného učitele matematiky, který byl vynikajícím pedagogem a kterého jsem napodoboval, když jsem pak sám učil matematiku na gymnáziu. Nebyl jsem sám, koho pro matematiku nadchnul. Patřil mezi učitele, o kterých se říká: chceš-li zapálit studenty pro matematiku, musíš sám hořet.

Vaše učebnice vycházely doslova v různých režimech. Kdybychom vzali do ruky knihu, která vyšla před rokem 1989 a za 30 let, byl by v nich nějaký rozdíl? Ptám se proto, abych zjistila, zda je matematika skutečně apolitická, nebo se dá politický podtext propašovat i do matematiky.

Myslím, že nejde o podstatný rozdíl. V učebnici *Analytická geometrie* nenajdete sebemenší rozdíl. Ve známé publikaci *Sbírka úloh z matematiky pro základní školy*, která se stručně nazývá *Běloun* podle hlavního autora, se kterým jsem řadu let spolupracoval v Krajském pedagogickém ústavu a po jehož smrti jsem se stal hlavním autorem sbírky, několik změn najdete. Například ve slovních úlohách, v nichž se má vypočítat, kolik tun žita JZD (Jednotné zemědělské družstvo) sklidilo, jsem JZD nahradil ZP (Zemědělský podnik). Mnohem větší problém ale je, že v dalších vydáních musím téměř pravidelně upravovat ceny potravin, oděvů, služeb apod.

O matematice jakožto maturitním předmětu se neustále diskutuje, je to politické téma. Zaznívá mnoho hlasů, že by pro dnešní studenty maturitní zkouška z matematiky byla příliš těžká. Má, nebo nemá být podle vás maturita z matematiky zase povinná?

Většina učitelů se domnívá, že jejich předmět je nejdůležitější. My matematici se to nedomníváme, my to víme. Ale teď vážně. Matematika byla, je a vždycky bude neoddelitelnou součástí lidského vzdělání a kultury. Její největší přínos spočívá v tom, že vytváří prostředky a nástroje, které umožňují správně vysvětlit a pochopit přírodní jevy. Kniha přírody, kniha světa, ve kterém žijeme, je napsána matematikou. Výsledky, kterých matematika dosáhla, ovlivňují nejen další oblasti vědy a techniky, ale mají svůj odraz i ve filozofii. Proto by maturita z matematiky měla být povinná. Měla by však mít jinou úroveň pro různé typy středních škol. Jinou náročnost by měla mít maturitní zkouška z matematiky například na gymnáziu a jinou na střední zdravotní škole. Rozhodně bych trval na tom, aby maturita z matematiky byla povinná pro všechny studenty,

kteří se hlásí na vysoké školy s matematickým, ekonomickým, přírodovědným a technickým zaměřením.

Ted' bych chtěla dodat motivaci studentům, kteří se s matematikou moc nekamarádí. Dá se matematika naučit? Nebo spíš takhle, v který moment učitel pozná, že vůbec nevím, co vlastně dělám, ale dobře jsem se naučila postupy?

Obecný recept, jak se dá matematice naučit, neexistuje. Tento fakt je známý už dávno. Eukleides na otázku krále Ptolemaia, zda by k matematice nemohl dojít nějakou pohodlnější cestou, odpověděl, že matematika žádnou královskou cestu nezná. Máte-li však zájem a dobrou vůli, nebojíte-li se překážek a nejste duševně pohodlní, přijdete sami na svůj vlastní způsob, jak lze učivo matematiky úspěšně zvládnout. A hlavně, studium matematiky přispěje k rozvoji vašeho samostatného logického uvažování a abstrakce.

Myslíte, že v dnešní digitální době je nějaká oblast matematiky, která už by se vlastně ani nemusela učit? Třeba logaritmičkám a pravítkům už asi odzvonilo, ne?

Ano, máte pravdu, doba, kdy školy soutěžily v rychlosti počítání na logaritmičce pravítkem je za námi. Současné učebnice jsou zpracovány tak, že se některé kapitoly vynechávají a výpočty se provádějí na kalkulačkách. Součástí přípravy učitelů jsou semináře zaměřené na práci s programovatelnými kalkulátory. V současné době některá nakladatelství digitalizují učebnice a sbírky úloh. Nakladatelství *Prometheus* v první koronavirové vlně nabídlo bezplatné užívání sbírek úloh z matematiky pro 6. až 9. ročník ZŠ.

Matematika se učila a učí různými metodami. Za socialismu to byly například množiny, dneska je to třeba metoda profesora Hejného. Je podle vás správná cesta zkoušet nové metody výuky? Není přece jenom nejlepší počítat snad nikdy nekončící sloupečky příkladů? A je dobré, že už nejsou jednotné učebnice? Není diverzita spíše na škodu?

Pana profesora Hejného si nesmírně vážím. Jeho metody výuky výrazně pomáhají k tomu, že matematika není nejméně oblíbeným předmětem na ZŠ. Vede žáky k tomu, aby sami objevovali zákonitosti a hledali různé postupy řešení. Pokud má žák dojem, že sám přišel na správné řešení, výrazně mu to zvýší sebevědomí a matematika pro něj přestává být strašákem. Tento přístup je ale nejlépe realizovatelný na 1. stupni ZŠ, poněkud složitější je to na

2. stupni, ještě náročnější je to na středních, vyšších odborných školách a vysokých školách.

Nevadí mi, že nejsou jednotné učebnice. Hlavně na ZŠ existuje několik řad učebnic od různých autorských kolektivů. Důležitější je, aby byl jednoznačně vymezen obsah učiva. Učitel by měl vědět, co má učit, ale metodu výuky by si měl mít možnost zvolit sám tak, jak to odpovídá jeho pedagogickému umění.

Vzhledem k tomu, že vaše učebnice žáky a studenty vlastně provází od druhého stupně až k maturitě a vyrostli na nich rodiče a teď se nad nimi trápí i jejich děti – jsme si s rodiči třeba v něčem podobní, nebo naopak v čem jsme jiní nebo horší?

Vždy existovali a budou nadále existovat studenti, kteří v matematice excelovali, kteří byli průměrní a kteří se s matematikou trápili. Rád chodím na srazy absolventů, kteří maturovali před deseti, dvaceti, a dokonce i před padesáti lety. Velmi mě potěší, když si můžeme společně zavzpomínat na jejich studentská léta a když se ke mně hlásí a rádi si se mnou povídají i ti, kteří matematiku moc nemuseli. Řekl bych, že dnešní studenti jsou svým rodičům hodně podobní. Pokud mám nějaké obavy z dnešní mladé generace, tak jsem pouze znepokojen faktem, že výrazně klesá zájem o studium na středních odborných školách a také zájem o vysokoškolské studium přírodovědných a technických oborů.

Klára Jánošíková (sexta)

Komentář

Turecký boj s ženskými právy

20. března 2021 odstoupilo Turecko od Istanbulské úmluvy. Toto rozhodnutí prezidenta Erdogana vyvolalo protesty především ze stran aktivistů za ženská práva. Čemu se tato úmluva vlastně věnuje a jak rozhodnutí od ní ustoupit změnilo postavení tureckých žen?

Istanbulská úmluva Rady Evropy se zabývá ochranou žen před domácím násilím. Cílem úmluvy je zamezit domácímu násilí, ochránit oběti a ukončit beztrestnost pachatelů. Stanovuje násilí na ženách jako porušení lidských práv a vyzývá signatářské země ke kriminalizaci znásilnění, ženské obřízky, nucených sňatků, nucených potratů, sterilizace a dalších nedobrovolných činů sexuálního charakteru.

Tento dokument podepsaný 45 státy a Evropskou unií nabyl platnosti v roce 2014. Turecko úmluvu ratifikovalo jako první v roce 2012. Česká republika sice úmluvu podepsala v roce 2016, k dnešnímu dni zatím ale zůstává neratifikovaná. Proti přijetí této úmluvy se v Turecku (ale také například Chorvatsku) protestovalo už v roce 2018. Istanbulská úmluva totiž kromě kriminalizace násilí na ženách obsahuje také definici genderu a zakazuje diskriminaci na základě genderové identity, sexuální orientace, barvy pleti, politických názorů a náboženství. Gender je v úmluvě definován jako

soubor společností vytvořených rolí, chování a atributů, který společnost přiděluje mužům a ženám.

Jaké je vlastně postavení žen v Turecku? Turecká vláda oficiální údaje o počtu násilných trestných činů proti ženám nezveřejňuje, ale podle organizace WHO zažije násilí ze strany svého partnera až 38 % tureckých žen (evropský průměr je 25).

Rozhodnutí tureckého prezidenta od úmluvy odstoupit vyvolalo vlnu odsouzení od mnohých signatářských zemích a přimělo 1000 lidí vyjít protestovat do ulic Istanbulu. Vláda tento krok oficiálně nezduvodnila, turečtí konzervativci ale tvrdí, že zásady genderové rovnosti a nediskriminace na základě sexuální orientace ohrožují rodinné hodnoty. Mluvčí tureckého prezidenta, Fahrettin Altun, se vyjádřil, že původní cíl úmluvy byl otráven lidmi, kteří se snaží normalizovat homosexualitu.

I přestože turecká vláda tento krok zdůvodňovat nechce, dá se podle vyjadřování mluvčího prezidenta a jiných konzervativních politiků předpokládat, co přivedlo Turecko k odstoupení od Istanbulské úmluvy.

Jasmin Tagijeva (oktáva)

Kdo přežije: Kanada

Jednou z populárních atrakcí, kterou jsme si jako skupina mezinárodních studentů ve Vancouveru nasměli nechat ujít, byl snowtubing na nedaleké Cypress Mountain. To jsme ovšem neměli ani tušení, že se na našem výletě pokazí snad všechno, co půjde.

První komplikací pro nás byly místní autobusy, které nikdy nedodržíjí jízdní řád. Když nestíháme, dorazí o několik minut dříve, a když potřebujeme být načas, velice rády se opozdí nebo se klidně celý spoj zruší. Mně a mé spolubydlící Lexi z Německa autobus ujel přímo před nosem, užily jsme si tedy ranní třicetiminutové kardio v lyžařském oblečení, abychom nezmeškaly další spoj a připojily se k naší mezinárodní skupině.

Na Cypress Mountain bylo krásně, azuro bez mráčku. Před samotným snowtubingem jsme měli chvíli času a zanedlouho se mezi námi rozpoutala sněhová bitva. Skupina se přirozeně rozdělila na německé a italské družstvo, já jsem svůj tým neustále měnila. Naneštěstí jedna Italka schytala sněhovou kouli přímo do obličeje a neviděla na levé oko. Všichni jsme se shromáždili okolo ní a pokusili se situaci řešit. Zanedlouho nás přerušil horský záchranář, kterého upozornili kolemjdoucí ze ski areálu. Dívku si s doprovodem odvedli na ošetření a my jsme se konečně vydali na vysněný snowtubing. Asi po deseti minutách se zastavil vlek, který nám měli ušetřit spoustu času i sil, takže jsme po zbytek času všechny kopce museli šlapat po svých. I přesto jsme si odpoledne užili, závodili jsme z kopce dolů a při-

pojila se k nám i Italka, která už měla oko v pořádku.

Po skončení programu jsme byli všichni promrzlí a těšili se do vyhřátého autobusu. Nepříjemným překvapením ale byla zpráva o zrušení spoje. Jen pro představu, autobus z hory do údolí jezdil jednou za tři hodiny. Museli jsme jednat rychle, podařilo se nám vyhledat jiný autobus, který ovšem stavěl na druhé straně pruhu lesa. Německá skupina prohlásila, že přes les určitě nepůjde, protože se bojí kojotů a medvědů, které v místních lesích není neobvyklé potkat. Načež kamarád vytáhl z batohu sprej na medvědy, který dostal od své hostitelské rodiny, a bylo rozhodnuto. Museli jsme se na druhou stranu lesa dostat včas. Vybaveni zmíněným sprejem na medvědy, přenosnými reproduktory s hlasitou hudbou na odhánění zvěře, promrzlí a někteří s velice vhodnou obuví do hor (jeezy), jsme se vydali přes les. V půli cesty jsem zjistila, že jako navigace nám slouží Snap Map, ale to už mě ani nepřekvapilo. Nakonec celá naše skupina zdárně dorazila na místo odjezdu, abychom zjistili, že se jednalo právě o ten autobus, který byl zrušen.

O pár hodin později jsme dorazily s Lexi vyčerpané domů a čekala nás zasloužená teplá večeře. Druhý den Lexi zjistila, že ztratila někde v lese peněženku. Naštěstí měla všechny doklady u sebe, takže si alespoň medvědi mají s čím hrát.

Eliška Bürgelová (sexta)

Jen kozel neče PORGAZINI

ANTIPERLE

Opravdu si myslíte, že víte, co se děje za dveřmi libeňské sborovny? Jaká dramata dennodenně probíhají mezi vysokými regály narvanými knihami? Náš špion strávil několik dlouhých týdnů převlečený za gauč v místnosti, kam je studentům vstup přísně zapovězen, aby konečně odhalil pravdu. Tedy, přímo pravda to není, ale mohla by být!

Boreczech
(FB: Nesprávné citáty z Libně)

Bukovský: A ve vakuu teda fakt nic není?

Fabián: Ne, není.

Bukovský: Ale co třeba vakuově balený salám? Vždyť tam je ten salám...

Kubcová: Měřím 41 chipsů.

Janichová: Proč ses měřila chipsama?!

Kubcová: Došly mi slaný tyčinky.

Kubcová: Dneska je měsíc vážně nádhernej.

Janichová: Fakt že jo.

Výšková (k Fabiánovi): Mám jim říct, že to je jen tortilla, kterou jsi hodil na okno?

Fabián: Ne.

Rufer: Prosil jsem tě, abys udělala něco s tím mývalem ve sklepě!

Kubcová: A taky že jsem udělala! Pojmenovala jsem ho Lord Olšjak a dala mu nažrat. Má rád křupinky.

Fišerová: Ted' hlavně nedrcněte do stolu, ať si nerozleju čaj.

Rufer: (Popadne stůl oběma rukama a začne s ním třást.)

Kräussl: Kdo tomu tady velí?

Arnot: Většinou ten, kdo řve nejhlasitěj.

Hillová: Můžete se aspoň pokusit pochopit můj pohled na věc?

(Fabián se přikrčí.)
(Valášek si klekne.)

Roleček jako youtuber:

Dneska budu zkoumat různé typy sprejů na vlasy.

(Jeden sebere a nasťrčí si ho do pusy.)

No, okamžitě vám můžu říct, že tenhle za moc nestojí.

Janichová: Hlavně buďte optimističtí!
(Sletí ze schodů.)

Už jsem dlouho nesešla schody takhle rychle!

Binar: Spousta dobrých věcí je francouzských!

Fišerová: Francouzské toast...

Haláček: Francouzáky!

Arnot: Gilotina.

(Oktáva na výletě.)

Náhodný kolemjdoucí: Neotravují vás ti delikventi?

Janichová: Jo, ale je to moje třída. Můžu si za to sama.

Výšková (k profesorskému sboru): Tak poslouchejte, potřebuju vám něco říct, ale mám jen dvě minuty.

Arnot: Někam pospícháš?

Výšková: Ne, dýl nevydržíte dávat pozor.

Haláček: Myslíš, že si dokážu do pusy narvat patnáct maršmelounů?

Rufer: Ses zbláznil!

Fišerová: Jo no, zkus dvacet.

Hezky rodinné prostředí

Julča Vilímová přišla na PORG, konkrétně do sexty, v listopadu. V rozhovoru nám pověděla o tom, proč se k nám rozhodla přestoupit, jaké jsou její oblíbené volnočasové aktivity nebo kde se vidí za deset let. Nechyběla ani tradiční otázka ohledně způsobu loupání banánu, tentokrát s netradiční odpovědí.

Co tě přivedlo na PORG?

Dřív jsem chodila na klasický státní gympl a tam mi moc nevyhovoval přístup. Hodně doporučení jsem měla právě na PORG. A stalo se i to, že vám odpadl jeden spolužák... Takže to tak nějak všechno šlo ruku v ruce a povedlo se to.

Kam jsi chodila do školy předtím?

Na Špitálskou.

Tam jsi tedy nebyla spokojená se stylem výuky?

Na nižším gymplu jo, ale když jsem přešla na vyšší gympl, tak už to nebylo to, co bych potřebovala.

Které předměty tě baví nejvíc?

Hodně se to odvíjí od profesorů, kteří je učí, ale tak to bylo vždycky. Asi mě na PORGu zatím nejvíc chytla biologie a čeština.

Jsou to jiné předměty, než jaké tě bavily předtím?

Jo, určitě. Nebo alespoň ta biologie rozhodně jo.

Vyhovuje ti styl, jakým se učí na PORGu?

Vzhledem k tomu, že to je teď online a není to úplně normální, tak je to taková zvláštní situace. Ale to, co bylo teď, když je ta střídavá výuka, je zatím dobré. Rozhodně je to změna, je to něco jiného.

Překvapilo tě na PORGu něco?

Výuka angličtiny. Na tu u nás nebyl kladen takový důraz a je k ní úplně jiný přístup. Je to hodně o povídání a konverzacích, což je skvělé.

A kromě učení?

Prostředí školy. Já jsem ho tedy viděla, až když jsem měla podepsanou smlouvu, kdy mě paní ředitelka provedla školou, kde nikdo nebyl. Tak, jak jsou ty prostory udělané, jsou takové útulnější. Je to hezky rodinné prostředí.

A vyhovuje ti kolektiv v naší třídě, který jsi zatím stačila poznat?

Jo, určitě. Je pro mě teda nezvyk, že mám míň spolužáků. Byla jsem zvyklá na třídu, kde bylo 34 lidí. Já jsem byla možná ve třídě, která byla největší ze všech. Taky jsem nebyla zvyklá na to, že je tolik spolužáků v zahraničí. Byl třeba jeden, ale rozhodně ne šest, nebo kolik je teď.

Na které akce se v rámci studia nejvíc těšíš?

Slyšela jsem, že příští rok budeme dělat adapták pro primu. Tak na to se teda těším. Přijde mi skvělé, že to dostanou za úkol studenti. U nás ve škole se o to starali učitelé. A taky si myslím, že se nám moc povedly ty vánoční trhy, kde jsme pekli cukroví pro lidi v nouzi – organizátoři z nás byli moc nadšení a tolik cukroví a dárečků nečekali.

Čemu se ráda věnuješ ve volném čase?

Ještě než tohle celé s korunou začalo, jsem hrála volejbal, ale to teď moc nejde... A ještě asi nějakou dobu nepůjde.

Máš nějaké oblíbené jídlo?

Asi to, jak jsem měla na prezentaci na češtinu. (Na češtinu jsme měli připravit „slavnostní“ večeři pro rodinu a průběh přípravy s fotkami odprezentovat – pozn. red.) Máme doma dost rádi japonskou kuchyni, mamka pracuje v japonské firmě, takže to tak máme všechno spojené. A z toho mám ráda hlavně sushi.

Máš nějaký oblíbený film nebo knihu?

Může to být seriál? Za poslední dobu se mi moc líbil Queen's Gambit na Netflixu. A z knížek bych všem rozhodně doporučila Faktomluvu. Myslím, že by si to každý měl přečíst a udělat si na to nějaký názor.

A teď taková typicky porgovská otázka. Když máš banán, ze které strany ho loupeš? Od stopky, nebo od bubáka?

Na tohle se mě někdo nedávno ptal a hrozně se mi smál, když jsem odpověděla. Protože já ho otevřu zprostředka. Nějak ho zakroutím a on uprostřed praskne a potom se hezky otevře.

Kde se vidíš za deset let?

Za deset let? Doufám, že to nebude znít jako kliše, ale chtěla bych mít nějakého partnera, být nějakým způsobem zajištěná a hlavně být šťastná.

A co z hlediska profese? Uvažovala jsi nad tím?

Asi spíš vím jenom směr, ne přímo profesi. Rozhodně bych chtěla nějaký humanitní obor, nejsem úplně na matiku a fyziku.

Klára Jánošíková (sexta)

Daniel Mitrofanov (sexta)

Hejt na psaní

Do PORGazeenu píšu již třetím rokem a na nižším gymnáziu jsem napsal hodně špatných fanfikcí, ale ve skutečnosti nenávídím psaní. Je to samozřejmě trošku složitější. Principiálně mi vadí, že lidé zní v psaném textu úplně jinak, než když mluví. Chápu, že to tak je hlavně proto, že jsou psané texty často formálnějšího rázu, ale děje se to i v esemeskách. Proto jsem se rozhodl, že svou nenávist komplexněji popíšu tak, jak bych ji popsal v dlouhém sledu agresivních zpráv, protože (jak vědí všichni, kteří si se mnou kdy psali) to je moje preferovaná forma reptání.

To, co mě na tom všem odesílá do jiných dimenzí upe nejmíc je to, že to všechno zní stejně. Jako pardon, ale jak mám sakra rozlišit mezi lidma když všichni píšou zprávy stejně? Navíc jsou věci, který prostě člověka napadnou když to píše, třeba slovní spojení nebo něco, a říká si hej to přesně popisuje to co to je ale pak mu dojde ne tohle je tupá esej na češtinu a nemůžu napsat třeba že bych komenskému za jeho divný vibrace nejradši jednu švihnul ačkoliv to je,,, p r a v d a. Ale protože to „má bejt univerzálně srozumitelný“ nebo „formální“ nebo nějaká taková sranda tak to musím opsat nějak ale nutně tím něco ztratím, prostě věta typu komenského názory na světský život se neshodují s mými absolutně nezahrnuje ten vnitřní hněv a obecně vájeb toho že občas pomyslím na labyrint světa a ráj srdce a nejradši bych si pořídil stroj času a natáh mu takovou že by na to nadosmrť vzpomínal jů nou??

Navíc, což je teda trošku mimo obecný texty a spíš ke konverzacím, lidi používaj smajlíky který ale,,, znamenaj jiný věci když je píšou oni a to jak je vnímám já? Vždycky když vidím tohle boie :)

tak mám pocit že jsem toho člověka k smrti urazil a že si mě najde až si nebudu dávat pozor jů nou, ale lidi ho prostě používaj jako dženerl smajlíka a ne jako pasivně agresivní projev?? Za což bych docela střílel nebudu lhát.

A ještě do toho celýho, j a k mám kruci poznat, jak se ten člověk cejtí?? Je dost blbý že to pořádně nepoznám ani když toho člověka vidím ale když mi napíše nějakou absolutně neutrálně znějící zprávu?? Tak z toho sotva dostanu ten význam ani nemluvim o tom jakej názor na tu věc ten jedinec má. Jako ono na to existuje řešení, jmenuje se toun márkry, ale o tom samozřejmě ví celá planeta /s. Svět by byl o tolik lepší místo kdyžby se prostě lidi,,, naučili používat toun márkry a ekčuely to zaváděli do normálního fungování abych si nepřipadal jako absolutní trotl když to chci napsat a pak mi dojde že ten člověk probz netuší co to kurňa je a že by to celý bylo absolutně k ničemu.

Můj pojt je že většina lidí zní v psanejch textech extrémně neupřímně a je jedno jestli to je esej nebo esemeska, prostě si tu formalitu seberte a strčte si ji za klobouk nebo něco já nevím, mám toho dost.

Louis Zamazal (oktáva)

Jsem jenom obyčejnej nýmand

Stop! Pozdržte prosím svá obvinění,
 složte své zbraně a proberme to v klidu.
 Vždyť na celičkém světě není
 nikoho, komu by záleželo na blahu lidu
 jako mně, tak proč já mám pykat za kdejakou zlo-
 dějnu?
 Inu, jsem ten, co podle vás nese na všem vinu.
 Jsem ale chudák, co stará se jen o rodinu,
 tak co je na tom, že si občas ušetřím tu dřinu?
 V té jejich televizi dělaj ze mě lucifera,
 říkaj tomu podvody, já říkám: „soukromá sféra“.
 To, co jsem včera řekl, je přece minulost,
 tak dost! Nemějte zlost, už je to moc, ta vaše pozor-
 nost,
 vždyť...
 Jsem jenom obyčejnej nýmand jako vy
 a za pár barevnejch papírků snad dospějeme do-
 mluvy.
 Že občas lítaj třísky, musíte omluvit,
 jsem jako každej druhej obyčejnej nýmand... jako
 vy.

Má slova je vzruší, tak nastraží uši a sami netuší,
 když prodaj mi duši svou
 cenu má každý, pak patří mi navždy jsou chyceni,
 vážení, konec přetváření, teď jste MÍ!

Jsem nevinným obchodníkem v lichvářově bance,
 nazývaj mě podvodníkem – já jen využívám šance.
 Ostatní se potí na kariérním žebříku,
 já беру výtah, už to mám v malíku.
 Proč je jeden svatý a druhý je prý nepoctivý?
 Podle mě je to pouze záležitost perspektivy.
 Ty vnější vlivy, co tam venku moje jméno křiví,
 snad ví, s kým mají tu čest, jen ať se pak nediví.

I když jsem jenom obyčejnej nýmand jako vy,
 tak se postarám o to, že dospějeme domluvy.
 Že občas lámu kosti (*křup*), musíte omluvit,
 jsem jako každej druhej, sprostěj, zaprodanej
 nýmand... jako vy!

(Dominik Kučera, sexta)

(Ne)stalo se

Postřehy z online prostředí

- Buddhisté mají „Óm mani padmé húm“, Čihák má „Oukej. Slyšíte mě? Vidíte prezentaci?“.
- Švejnhová umí výborně s Facebookem i Instagramem, ale s Teamsy bojuje na život a na smrt. Poslední dobou ovšem nad technikou vyhrává.
- Arnot si vyzdobil nástěnku ve třídě fotkami mrtvých lidí.
- Malý Hudson má rád dinosaury.
- Je úplně jedno, jak nahlas máte puštěnou hodinu, protože halekání Cecilky Fabiánové přehluší naprosto vše. Na whiteboardu se občas objevují obrázky, třeba vánoční stromek.

redakce PORGazeenu

Old Man Yells at Teams

When we first started with remote learning back in March of 2020, I was full of optimism, despite the circumstances. I saw it as an opportunity to become familiar with some new technology, work from home, and get used to a different way of teaching.

Besides, the whole thing was only going to last a few weeks – a couple of months at most. Even if I didn't like it, we would be back in the classroom in no time.

That was thirteen months ago at the time of writing.

So now, I would like to present you with my top five gripes and complaints about online teaching.

Disclaimer: Before we get into it, I would like to be clear that I greatly appreciate the hard work of our school, my colleagues, and most of all, my students, in trying to make this abnormal situation as normal as possible. These are just the rantings of a weary man and should be taken with a pinch of salt.

Trouble with Technology

"Are you there? Hello? Is your mic not working?... uh, ok, so, I guess... oh, you ARE there? Go ahead!... No, I said go ahead!... SPEAK!"

I would be surprised if there was a single teacher left who hasn't experienced something like this over the past year. But it's not only microphone issues – almost every day there will be some sort of technology "fail" – it could be my WiFi connection, a student getting disconnected all the time, me forgetting to unmute myself, forgetting to include the

sound when I share a screen, or my camera goes crazy for a few minutes. I rarely make it through a lesson without something going wrong.

Waiting for everyone to arrive

One nice thing about remote learning is that everyone is usually fairly punctual (well, not all the time, but mostly). However, even when everyone gets there on time, there is still a constant stream of people coming in over the space of about a minute, and I feel rude if I don't greet everyone as they arrive. Unfortunately for the first person to arrive, they will then have to hear me say "hello" at least 13 times.

Having no clue what students are thinking about anything, ever

I don't know if every teacher does the same (I assume many do), but personally, one of the main ways I judge how my lessons are going and how the students are feeling is by looking at their faces and reactions to things. If I say "OK, today we're going to do some grammar exercises", I can see how students feel about it (whether they are happy, sad, frustrated, or bored). With online teaching, I have absolutely no idea how anyone feels. My own experience of teaching online is one of constant anxiety that everyone is completely bored to tears (or not even listening to me). And the worst part is – I never really know if it is true or not.

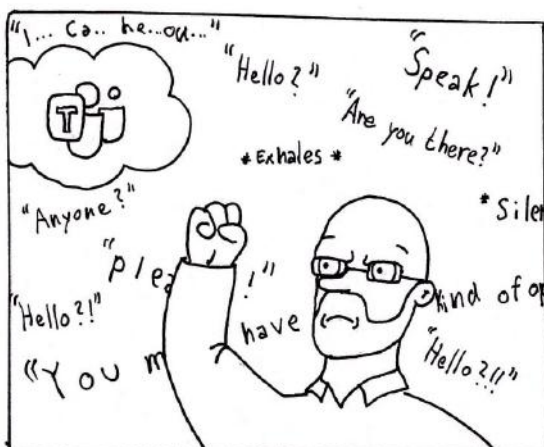
Breakout Rooms

While this is definitely one of the better features on Teams, and I am extremely glad it is there, checking what is going on in rooms when students should be speaking or working together can be... interesting.

Here are a few of the situations I have come across:

Everyone speaking Czech (we are in English class, guys).

Total silence – literally no one saying a single word.

One person in the room, completely alone (you should probably tell me if that has happened).

Speaking, in English, but about something completely different than what they were asked to do (I'm happy you are speaking English, but still...).

One person's mic doesn't work (you didn't think to mention that before we started?).

The Awkward Silence

"Can someone say something? Please? Anyone? Anything? You MUST have some kind of opinion!"

I don't know what exactly it is about remote learning that makes usually talkative (in a good way) students not want to say anything. Face to face, sometimes the bigger challenge is getting people to stop talking. Online, not so much. It feels like remote learning has made everyone so much quieter. I miss my loud and chaotic classes where

I have to shout over a sea of voices.

Exhales

It felt good to let that out. Now that I have, I would like to finish by saying that, despite my rambling complaints, my wonderful students have all risen to the challenges that we have all faced over the last year, and I am immensely proud to be a small part of their education, even remotely. And there have been some funny moments along the way too (like my four-year-old son demanding that my students name every dinosaur they know). So it hasn't been all bad.

However, for the reasons I have mentioned above (and more), I look forward to the day when we can meet in a classroom again and I have to shout over you to make myself heard.

David Hudson (Autor je vyučujícím angličtiny.)

Osamocený potlesk

Název mluví za vše, je to potlesk, který zní tichem. Sedím u stolu se sluchátky v uších snažíc se udržet rovné sezení, jak mi bylo mnohdy připomínáno v divadlech a na koncertech. Do mé mysli se dostává jakási melancholie nebo smutek. Ale i tak je hudba nádherná. Koncert začal pro mne trochu pozdě, mám však příliš mnoho energie na to jít spát. Přesto je jí žalostně málo na jinou aktivitu než vnímání hudby. Střídají se díla dobře mi známá a díla neznámá, u kterých nevím, jak se čte jejich název či jméno vystupujícího virtuosa. Jsou jenom dvě krátké přestávky, většina jejich času je při online přenosu věnována rozhovoru s dirigentem, který popisuje následující dílo, upozorňuje, jaké tóny by mohly upoutat naši pozornost. Je to zajímavé, ten vztah mezi skladbou a člověkem, mezi skladbou a lidmi. Velká díla, která se hrají už po staletí, zní i tento večer, tak, jak je posloucháme my, je slyšely už tisíce lidí. Na jednu stranu je děsivé, jak se blíží dokonalosti, jak dobře se nám poslouchají. Každé vystoupení tak jako každé dílo na tom vystoupení časem končí a my jakožto diváci vyjadřujeme naši přízeň potleskem. Je pro hudebníka potlesk také jakási líbezná

hudba, jako byl pro nás jejich výstup? Moje ruce začnou pomalu tleskat, z nějakého důvodu mi stále po skončení skladby zní v hlavě hudba, podivné. Umělý potlesk znějící v koncertní síni, aby měli hudebníci aspoň trochu toho slyšitelného potlesku, se mi nelíbí, nelíbí je asi špatný výraz, spíš mě překvapuje, nepřijemně překvapuje. Potom mi však smrtelnou ránu zasadí můj vlastní potlesk. Jak zní podivně, jak zní osamoceně. Mohu jen doufat, že hudebníci měli dost představivosti, aby si dokázali představit, že i teď jim někdo někde tleská. Zdá se mi podivný jen proto, že se neztratil v obrovském množství potlesku. Zní sám, vděčně a pomalu, i tak bych radši hromadný potlesk, který trvá tak dlouho, že vás po něm bolí ruce. Holt žijeme v době, kdy k tomu všemu, co se děje, přibývá pro někoho asi dost zbytečná a přehlédnutelná věc – potlesk, který zní tichem.

(u_u)

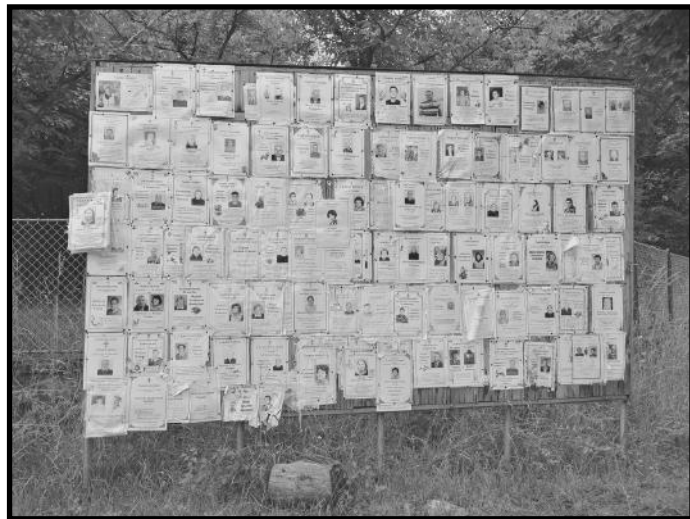
Proč by Sysifos nechodil z kopce?

Jednou z drobností, které zaujmou na Bulharsku, jsou kreativní názvy cukrovinek. Jedna z nich (jak jinak než turecké výroby, což může naznačovat odpověď na případnou otázku, jestli se ještě nacházíme v Evropě) se jmenuje Delirium, což dobře vystihuje i náladu toho rána.

Celé ráno proběhlo v podivné mlze. Náš spasiťel, spořádaný self-made man a kutil, nás nekřesťansky brzy ráno, ještě za tmy, veze ve své dodávce kamsi k horám. Na puritánské poutničení jsme dávno zanevřeli. S Filipem se tísníme s krosnami v kufru. Prázdná silnice ubíhá a mizí do tmy, dokud nezačne svítat. Vše okolo je zahalené v mlze. Matěj vepředu se pokouší navzdory únavě o konverzaci, z kufru se to zdá ale daleko, ještě dál než nedosažitelná hora Athos, cíl, ke kterému pošetile míříme. Skoro jsem se nechal uchlácholit něhou mléčně bílé scenérie, dodávka ale zastavila příliš brzy.

Opuštěná křižovatka, kolem pole a kdesi v dálce mlhou zakryté hory. Jediný objekt, kterého se dá zachytit, je naučná tabule, která tu bůhvíproč stojí. Než zjistíme, kde jsme se vlastně octli, Bulhar i auto mizí a teď můžeme jenom spekulovat, jestli se nám všechno nezdařilo. Jsme vrženi mimo kontext do náhodného bodu v krajině. Pěší linka byla přetržena; nevíme, odkud jdeme ani kam bychom měli zamířit a už vůbec ne, proč.

Malátně se napůl intuitivně rozejdeme, každý svým tempem, jako živoucí mrtvoly k horám. Mlha se zvedla, zato začalo pršet. Nekonečná cesta alejí. Naprosto bez emocí jdu na autopilota a o ničem

nepřemýšlím, ostatně není o čem.

Z apatie mě vytrhne jen hrstka psů, známka civilizace. Horna Bela Rečka je typická bulharská vesnice – synonymum bídy, kterému vévodí tradiční komunistický kiosk a parte, kam se podíváš. Atmosféra všudypřítomné smrti.

Posnídáme párky pod turistickým přístřeškem, přší čím dál tím víc. Rezignovaně vytáhnou spacák, představa další chůze v tomhle dešti někam blátem do kopce se mi hnuší. Tentokrát poslechnu tělo a aspoň na půl hodinku si zdřímnu; říkám si, že jsem měl svoje tělo poslouchat častěji, mělo určitě lepší nápady než moje hlava a ego.

Vyčásí se, cesta po serpentíně lesem do hor mi ale připadá zdoluhavá, nesmyslná. Za souputníky pěkně zaostávám, v těchto chvílích jsem se naučil číst za chůze. Básně Walta Whitmana mě všeobjímající láskou k veškerenstvu bohužel nenaplní.

Milanovo. Tohle město nestojí za řeč.

Cesta dolů do hlubokého údolí Iskaru je zajímavější, krajina se mění ve westernovou kulisu podivně tvarovaných vyprahlých skal. Volám si s rodinou, nasazuji masku, že se nic neděje, že je všechno v pořádku, nemáme žádné potíže, že jsme kousíček od Sofie a brzy budeme doma; máme se výborně, je tu fajn.

Gara Lakatnik. Jdeme do kopce. S Matějem pauzujeme, takže nás předběhne Filip, kterému už je očividně všechno jedno. Lakatnik.

Za Lakatnikem začínají skutečné hory, pode-

zřele se začíná smrákat. Bukové lesy a sem tam mý-
tina. Je moc pozdě a dneska jsme už šli tolikrát do
kopce a tolikrát z kopce, poznali jsme tolik druhů
krajiny, že mě horská idyla moc nebere. Vlastně mě
v podvečer naplňuje lehkým děsem a úzkostí – při-
rozená reakce, pudy prvních lidí, jasné varování.

V tomhle deliriu, které se nakuulovalo zá-
žitky a útrapami celého dne, které se nashromáždilo
za celých čtyřicet (nebo tak nějak) kilometrů,
v šeru neúprosného večera dojdeme k nečekané
křižovatce.

Křižovatkou to dnes v deliriu začalo, křižovat-
kou to končí. Zdá se mi, že celý život je jen jedna
velká křižovatka, nebo nikdy nekončící sled křižo-
vatek.

Rozcestník uprostřed bučiny. Žlutá značka,
která míří na opačnou stranu údolí, než máme namí-
řeno, na jejím konci, někde hluboko pod námi, by se
měl skrývat pravoslavný klášter, sedm oltářů. Těžko
říct, co nás přesvědčilo. Mě a Matěje asi pošetila
touha po duchovnu a Filipovi už bylo všechno jedno.
Navíc vidina zůstat v temných horách přes noc ne-
byla lákavá, tak nám asi nezbylo nic jiného než se
za tmy vydat na neočekávaný sestup.

V temnotách děsivého sešupu s nejistými vy-
hlídkami se zablýskla naděje. Světlušky. Vypínáme
baterky. Jsou všude. Jako by se všechen marasmus
a trapnost lidského konání a snah rozplynul jen
pouhou přítomností světélkujících bytostí, jejichž
existence dává smysl sama o sobě.

Lidské světlo nabourá kouzlo okamžiku. Další
sestup, na rozdíl od světlušek sem nepatříme, což se
s každým sestoupeným metrem ozývá v podobě
Filipových čím dál peprnějších nadávek, čím dál
zoufalejších výkřiků. Jako bychom tu měli uvíznout
na věky. Proč by nemohl Sisyfos chodit z kopce?

Divočina se mění v pěšinu u horského potoka.
To si už nezoufám. Zapomínám na šrámy od trní a
bodláků, na ošoupané kotníky a zmožená kolena,
na pot a krev, protože najednou vím, že tu nejsme
sami. Že někde, nevím kde, nevím, jestli před, za,
nebo nad námi, je ruský poutník a umetá nám cestu.
Chodí šedesát verst za den (nebo tak nějak),
s prázdnou brašnou, bochníkem chleba a opakuje
tisíce ježíšů od rána do soumraku.

Zpoza lesní klenby občas vykukne výseč ne-
be posetá hvězdami, temnota skončila. Klášter je
blízko, i když ho pořád nemůžeme najít. Přejdeme
po lávce přes říčku a jsme u manastýru. Světlo a
řád nakonec porazily chaos a temnotu.

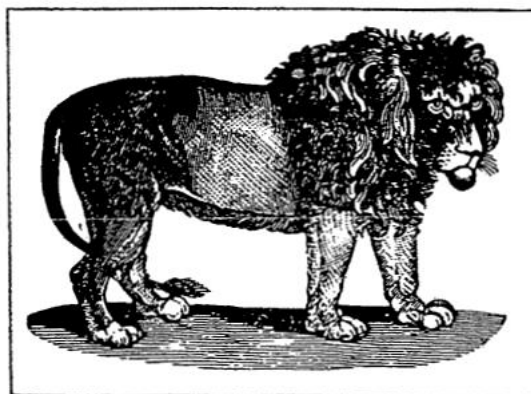
Usínáme pod stříškou v těsné blízkosti svatostánku.

V Sofii jsme se potkali druhého dne večer.
Filip se rozhodl dojet stopem, s Matějem jsme znovu
vyšlápli tentokrát již poslední pohoří a poslední ki-
lometry dojeli vlakem. Ten večer se nad Sofii pře-
hnala děsivá bouřka. Zmoklí jsme se sešli až v hos-
telu, vybydleném činžáku, který si na rozdíl od vět-
šiny hostelů na nic nehraje a působí dojmem obyčej-
né ubytovny.

Na terase večeříme s nejpodivnější postavič-
kou celého hostelového panoptika, s postarším neu-
rotickým jurodivým Němcem – model vyhořelý hipík,
jehož snem je otevření nádražní restaurace ve Var-
ně. Nevěřicně posloucháme nezadržitelný proud
slov, kde se mísí několik jazyků a přízvuků se spros-
tými nadávkami, blablabla.

Nevím, kde je. Nad námi, před námi, pod
námi, v nás. Možná na nás ale jenom celou dobu
čekal v hostelu H2O na Iskarské ulici 11.

David Chytil (oktáva 2017/18)

Na vašich lovech lvů byste se jistě nudili bez Porgazínu.

O veselé babičce

Za devatero továrnami, devatero obchodáky a devatero nedokončenými obchvaty stála malá, třicetipatrová panelová chaloupka. A v ní, až v nejvyšším třicátém patře, bydlela babička. Na jméno už si nevzpomínám, pamatuji si jen to, že i přes svůj vysoký věk, který se kvapem blížil devadesátce, byla pořád neuvěřitelně aktivní. Do svého bytu chodila zásadně po schodech (nikdy výtahem!), tramvaj doběhla i na 500 metrů, v létě jezdila na kole a provozovala bungee jumping zavěšená za hromosvod a v zimě s oblibou ukazovala Liberečákům, že sjet severní stěnu Ještědu na lyžích po laně jezdoucí lanovky není nic těžkého.

No a dětem téhle babičky se jednou narodil syn. Rodiče z něho byli opravdu nadšení, ovšem velmi brzy zjistili, že při svém povolání (otec ministr pro zpoždování výstavby dálnic, matka krmička hrochů na volné noze) na dítě zřejmě nebudou mít čas. Proto se velice rychle rozhodli, že syna svěří do babiččiny péče. Ta se zaradovala, protože tajně doufala, že vychová dalšího všestranného sportovce, který bude stejně jako ona žít spokojeně až do smrti. Přijala tedy nabídku rodičů, naložila novorozence do trekingového batohu a vyrazila zpět do své chaloupky.

Tak uplynulo několik měsíců, během kterých babička poznala, že dítě bude skutečně po ní, například s ní závodilo v běhu do schodů s takovou vervou, že mezi dvaadvacátým a třiaadvacátým patrem málem porazilo kolemdoucího instalatéra, který na poslední chvíli našťěstí stihl uskočit do výtahové šachty. Babička tedy usoudila, že je čas, aby si splnila jeden ze svých snů - prvosjezd Petřínské rozhledny na kolečkových bruslích. Vnuk nebyl proti, a tak brzy oba stáli 65 metrů nad zemí na vyhlídkové plošině, kochali se výhledem a nazouvali brusle.

Co však čert nechtěl a babička nevěděla, pod Petřínskou rozhlednou uspořádal tiskovou konferenci otec-ministr. Právě když měl odpovědět na palčivou otázku, proč bude dálnice D35 dokončena nejdříve v roce 2084, zpozoroval, že z rozhledny padají dva lidé. Neváhal, rozrazil dav novinářů a běžel, co mu síly stačily, k rozhledně. Zde už se televizní

reportér dotazoval zcela zdravé a živé babičky a syna na jejich pocity ze sjezdu. Otec se vyděsil, popadl syna do náruče a na babičku zařval: „Jedině když postavíš dům z jediného stromu, vypiješ celé Lipno a vylezeš na žižkovský vysílač, dostaneš svého vnuka zpět!“

Babička se tedy vydala do světa, přesněji na Šumavu. Zaběhla si do Boubínské pralesa pro strom, ze kterého postavila malý domeček pro mravence, protože zlý otec neurčil přesnou výšku. Pak si od vodohospodářů chytře zjistila, kdy bude kvůli opravám Lipno vypuštěno, a tu malou zbývající loužičku hravě vypila. A tak jí zbýval už jen jediný úkol – vylézt na žižkovský vysílač.

Otec očekával naprostý babiččin debakl, ba dokonce její smrt zaviněnou spadnutím z mnoha desítek metrů, a tak, jakmile odložil dostavbu Pražského okruhu o dalších dvacet let, vyjel na místo osobně. Tam se setkal s babičkou v plné horolezecké polní, vrhl po ní pohrdavý pohled a šel na výtah. Ovšem než na něj vystál frontu a než se dostal nahoru, babička už seděla ve stylovém baru, měla v sobě dvě cappuccina a tři rumy a kochala se výhledem na Prahu. Otec tedy neochotně připustil babiččinu výhru a vnuka jí vrátil. Babička si ho odvedla do své panelové chaloupky, a jestli neumřela, což je vysoce nepravděpodobné, závodí tam s vnukem v běhu do schodů dodnes.

Vojtěch Voska (oktáva, napsáno v kvartě)

System specializačních bloků

Jak asi víte, tento rok poprvé funguje nový systém bloků pro studenty septimy a oktávy. Pokud nevíte, co se za tím skrývá a co čekat, pokusím se vám předat to, co už vím. Myšlenka by se dala vystihnout zhruba takto: Vznikly čtyři bloky, v každém jsou dva předměty. Z těchto bloků si každý student vybere dva. Studentům tak je umožněno se nezabývat předměty, které je nezajímají nebo jim nejdu, a naopak se zaměřit na ty, jimž by se chtěli v budoucnu věnovat nebo je prostě jen baví. Předměty jsou ve dvojicích tak, že se navzájem doplňují a prolínají. Na závěr dvou let, kdy bude student dané bloky studovat, vypracuje z každého jednu seminární práci. Ta se může věnovat tématům pouze z jednoho předmětu nebo oba propojovat. Předchozí ročníky se výrazněji nemění, jen z učiva septimy se musí něco přesunout do sexty, což může zkomplikovat výjezdy do zahraničí, zvláště ty celoroční. A latina není v kvartě, jako bývala, ale jen v kvintě. Zároveň se také omezí počet hodin volitelných seminářů. Tento systém je inspirovaný zahraničními systémy (např. americkým nebo britským).

Současný student septimy tak má tyto předměty: češtinu, angličtinu, francouzštinu/němčinu, matematiku, ICT (proč máme tento předmět zrovna v septimě, mi stále zůstává záhadou), tělocvik a dva bloky (matematická studia + fyzika / dějepis + zeměpis / latinská studia + společenské vědy 1, 2/ chemie + biologie) a seminář. Celá třída tak má společně jen tři předměty.

Už samotné rozdělení předmětů do bloků nemusí vyhovovat všem. I když je chemie zcela jistě blíže biologii než latině, pevné rozdělení po dvou předmětech se při výběru zdálo omezující a ne nutné. Proč nejde kombinovat biologii se zeměpisem? Nebo biologii a latinu pro ty, kteří chtějí na medicínu? Nebo jakékoli dva předměty prostě proto, že mě zajímají a ještě jsem se nerozhodla, které chci studovat i dál, bez toho, abych si k nim musela vzít i párový předmět? Nicméně návrh na rozdělení čtyř dvojic na osm samostatných předmětů se nesetkal s úspěchem. Jednotlivé předměty se totiž prý navzájem mají doplňovat, a navíc by mohl být problém s rozvrhem. Vlastně prý můžeme být rádi, že

to není rozdělené jen na humanitní a přírodovědné obory.

V rozvrhu má každý blokový předmět tři vyučovací hodiny – jednu dvouhodinovku a normální hodinu. Dvouhodinovky jistě dávají smysl u přírodovědných předmětů, kde poskytují čas na laborky, ale u jiných předmětů, zvláště u latiny, by podle mě bylo vhodnější mít dvě oddělené hodiny. Dvouhodinovky jednoho bloku bývají buď za sebou, aby ostatní nemuseli čekat, nebo zvláště až na úplném konci vyučování. Někdo začíná o nulté a končí v jednu, zatímco někdo jiný začíná v půl dvanácté a končí ve čtyři. Anebo má jednu z extrémnějších kombinací. I tak jsou rozvrhy některých z nás lehce děrované nebo podivně rozložené, pauzy jsou ale maximálně hodinové. Každopádně se žádné předměty časově nepřekrývají, a tak by nebyl problém chodit na jakoukoli kombinaci předmětů, která vás napadne. (Distanční rozvrh je, aspoň v mém případě, mnohem nepříjemnější a děrovanější, ale nikdo nejspíš nepředpokládal, že bychom doma byli většinu roku a měnit to v průběhu by asi bylo moc složitě.)

To, jak se mají předměty doplňovat, se ještě neukázalo. Nebo jsem si toho aspoň nevšimla. Někdy se na jednom předmětu rychle učí něco, čemu se pak druhý předmět věnuje půl roku, jednou se dvě hodiny po sobě v párových blokových předmětech probíralo to stejné. Že by spolu předměty navzájem vůbec nesouvisely, tvrdit nemůžu, ale že by se na to kladl důraz nebo se toho využívalo, se říct nedá. Nějakou změnu oproti minulým rokům jsem v tomhle ohledu nezaznamenala.

Snad jediným propojením nakonec zůstávají seminární práce některých z nás. Jejich témata se i v rámci jednoho předmětu pohybují na širokém spektru, ale často spojují jiné předměty než ty dva, co jsou spolu v bloku. Dál než u výběru témat ale zatím nejsme, nebudu tedy předbíhat se svým názorem.

Blokový systém má zcela jistě své výhody. Kdo by neuvítal možnost vybrat si, které předměty bude mít (nebo spíš které mít už nikdy nebude). Ale pokud bych to měla shrnout, zatím se mi to jako

kdoví jaká inovace nezdá. Je podle mě škoda, že na škole, která nám šest let umožňuje všeobecné a vícestranné zaměření, se nakonec musíme rozhodnout pro pevně dané dvojice předmětů. Zbytek je asi spíše osudem naší třídy coby pokusných králíků a přístupem školy. Ten mě na tom mrzí asi nejvíc. Školní vzdělávací plán našeho ročníku dost pokulhává už od začátku (např. nikdy jsme nebrali zeměpis České republiky nebo květiny v biologii jsme prolétli jen zběžně, i když jiná témata jsme brali víckrát, o nekonečných hodinách strávených nad excelem nebo – ještě lépe – nad tím, jak se googlí, v kvintě, raději ani nemluví), což nikdo nikdy neřešil. I teď se všechno řeší za běhu. Už od kvarty jsme slýchali: „Vy jedete podle toho nového systému, tak to vlastně nevím, jak to budete mít.“ O seminárních pracích někteří profesori snad doteď ani nevěděli a informace k nim jsme dostali celých 16 dní před deadline

k výběru tématu (návrhy témat ještě teď, den po uzavěrci, z poloviny svých předmětů nemám). Jestli je pak budeme moci využít k maturitě, také nevíme jistě.

Tak upřímně doufám, že se v dalších letech systém, který byl vymyšlený před čtyřmi lety, nějak dovymyslí. Nepropojenost předmětů, pozoruhodně neprakticky poskládané rozvrhy nebo věčná nejistota v tom, co se po nás bude chtít a co nás čeká, snad s časem odezní. Frustraci z toho, že se to nové zase zkouší na mojí třídě, což přináší řadu nepříjemností samo o sobě, informace dostáváme pozdě a nikdo se nás nikdy neptal, jak se nám to líbí, si nechám na jindy. Jen se mi prosím nedivte, že se mi při řečech o vstřícném přístupu školy ke studentům kroutí prsty na nohou.

Amálie Zemanová (septima)

Americké stalo se

Jako několik mých předchůdců trávím sextu na Breck School v americké Minneapolis. Amerika je i za normálních okolností zvláštní země, nicméně období roku 2020 a 2021 naprosto překročilo všechny hranice mého evropského chápání. Pro všechny občany USA a zvláště Minneapolis to je něco, o čem si budoucí generace přečtou v učebnicích dějepisu. Pro vás, co jste situaci sledovali přes oceán, je níže shrnutí všech důležitých událostí.

2020

Březen

Amerika vykračuje špatnou nohou do roku 2020. Koronaviru se v USA začíná dařit a čísla rostou rychleji, než se čekalo. Americký prezident Donald Trump nakažlivost nemoci podcenil a nechává zemi v normálním režimu, aby udržel ekonomiku naživu.

Duben

Začátkem měsíce se Amerika potýká s rekordní mírou nezaměstnanosti. V prvních dvou týdnech přichází o práci přes 10 milionů Američanů. Trump se o pár týdnů později nechává slyšet, že nitrožilní aplikace čistících prostředků jako léčba proti koronaviru zní zajímavě.

Květen

V květnu v Minneapolis policista udusí George Floyd. V přilehlých čtvrtích a místy i v jiných větších městech po celé zemi propukají nepokoje. Na konci

měsíce počet obětí koronaviru překračuje v USA sto tisíc.

Červen

Poklidné protesty *Black Lives Matter* i násilné rabování pořád probíhají. Trump vyhrožuje armádou. Policie používá gumové kulky a slzný plyn na bezbranné protestující. Některé fotky vypadají jako z Národní třídy z roku 1989. Policisté zodpovědní za Floydovu smrt už nejsou městem zaměstnáni a budou se muset dostavit k soudnímu řízení.

Srpen

Lesní požáry ničí tisíce domů a vegetaci v Kalifornii, Oregonu a Washingtonu. Ze západního pobřeží Spojených států se stává rudé peklo. Tento požár je tím největším v historii Spojených států.

Září

Dostal jsem se do Ameriky. Na trávnících před většinou domů už jsou cedule na podporu jednoho z kandidátů na prezidenta USA. Umírá Ruth Bader Ginsburg, soudkyně Nejvyššího soudu.

Říjen

Prezident Trump dostává COVID-19. Jezdí po městě autem a mává fanouškům. Trump také dosazuje novou soudkyni Nejvyššího soudu: Amy Coney Barrett, konzervativní soudkyně, nahrazuje Ruth Bader Ginsburg. Obchody, restaurace a další podniky fungují ve skoro normálním režimu. Zatímco v Americe začíná situace vypadat nadějně, Česká republi-

ka se šplhá na třetí nejhorší místo na počet případů na milion lidí.

Listopad

Během 3. listopadu a následujících pár dní probíhají volby prezidenta Spojených států amerických a volby do amerického senátu. Prezidentem se stává demokrat Joe Biden, novou viceprezidentkou je Kamala Harris a senát je nyní ovládaný demokraty. Bývalý prezident Donald Trump odchází s prázdnou a vzteká se jak malé děcko. Snaží se svými známostmi ovlivnit výsledky a žaluje volební komise ve státech, kde nezvítězil. 4. listopadu také USA oficiálně odstoupila z Pařížské dohody o snížení produkce skleníkových plynů.

Prosinec

Amerika začíná očkovat proti koronaviru. Trump pořád ukazuje kolem sebe a obviňuje demokraty a fake news. Na dva týdny jsou v Minnesotě zavedena striktnější opatření.

2021

Leden

Trump vyzývá své podporovatele k převratu a k divokosti. 6. ledna je napaden Kapitol Spojených států amerických ve Washingtonu D. C. Demonstranti pronikají do obou komor Kongresu, jejichž členové byli krátce předtím evakuováni. Umírá pět lidí. Trump v důsledku tohoto čelí svému druhému impeachmentu. Dva týdny po incidentu je inaugurován Joe Biden.

Únor

Nový prezident znovu podepisuje Pařížskou dohodu, které je USA od 19. února opět součástí. U nás v Minnesotě očkujeme i přes 25 000 lidí denně.

Březen

Více než čtvrtina obyvatel Minnesoty je plně očkována. V Georgii je zastřeleno osm lidí, šest z nich jsou ženy asijského původu. Přichází nová vlna rasistických útoků. Asiaté jsou v některých městech pronásledováni lidmi v autech, kteří na ně pokřikují, ať se vrátí domů.

Po tom, co jsem v Americe zažil a viděl, se rád vrátím domů do Prahy do Čechistánu. Když si Amerika dokázala zvolit normálního kandidáta, zvládneme to na podzim i my.

Michal Janočko (sexta)

Motivace

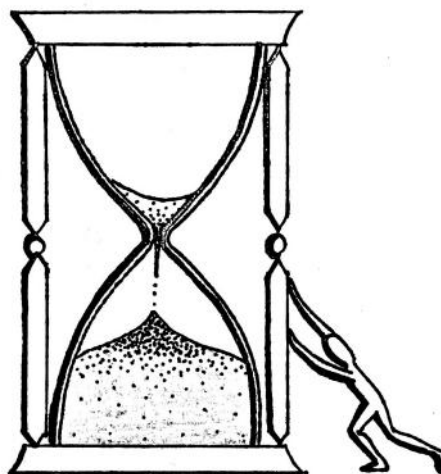
Fungovat bez motivace mi docela dlouho procházelo, ale teď se dostávám do fáze, kdy už to takhle dál nejde. V oktávě je najednou potřeba řešit maturity a vysokou školu a na to je motivace a energie potřeba hodně. Kvůli tomu jsem se také vzdal myšlenky hlásit se do zahraničí: kde by vzali kluka, který netráví každou volnou chvíli na stážích nebo dobrovolničením a nezúčastnil se jediné soutěže, natožpak aby se někde umístil? A i kdyby to tak bylo, stejně by mě asi nic dost nelákalo. A podobně to je i se školami tady. Většina lidí, se kterými se bavím, už přesně ví, kam míří, nebo tak alespoň mluví.

Tak proč to tak nemůže být i se mnou? Nic mě nezajímá dost, překladatelství se držím zuby nehty jen proto, abych neztratil poslední zbytek představy toho, že přece vím, co chci. Zvolil jsem si ho krátce poté, co jsem pár měsíců čekal, že budu do večera mrtvý. Do jisté míry jsem si okolo překladatelství postavil budoucnost, o níž jsem si myslel, že jsem ji ztratil. Ale teď si jsem všim stále méně jistý.

Přednášku o tom, že mám potenciál, který bych mohl využít, jsem slyšel snad ode všech profesorů, ale nikdy jsem nezjistil, co mě zajímá dost na to, abych se tomu věnoval déle než na dvě hodiny uprostřed noci. To je na tom možná to nejhorší. Jsou věci, které mě baví, ale jsem si stoprocentně jistý, že bych se jim nikdy nebyl schopný soustavně věnovat.

Obavy z budoucnosti asi máme všichni. Jenže vidět kolem sebe lidi, kteří jsou motivovaní a soustavně se někam posouvají, mi jen připomíná, že plýtvám časem, který ale nejsem schopen využít.

Louis Zamazal (oktáva)

PERLY SVINÍC(M)

Švejnová

AŠ: Já tady sebou asi švihnu. Jsem si vzala nějakou japonskou roušku, ve které se nedá dýchat.

Škrášek

(o Kantově filozofii)

PŠ: Představte si, že potkám somráka a hodím mu do klobouku stovku. Možná je to morální, toho člověka si přece nepředplácím, ale možná jsem jenom ubitej učitel a moje duše je splasklá.

PŠ: Je v pořádku, že Škrášek nekrade, ale není v pořádku, že to nedělá jenom proto, že je posera.

PŠ: Ještě chvíli tomu dáme, jestli se někdo připojí do našeho virtuálního sympozia.

Fišerová

LZ: Já jsem tu jen proto, abych se vám smál.

KF: No to já taky!

(Ve třídě je pavouk.)

KF: Vy se ho bojíte? Dyť je menší než vy.

KF: Valášek mi poslal printscreen nějakých psů a já tomu vůbec nerozumím.

KF: Jste tady?

JP: Jsem.

KF: Tak něco říkejte!

KF: Nemáte moc živé vzpomínky na jednotkovou kružnici?

AS: Musel bych si najít na internetu, jak vypadá.

KF: No, je kulatá...

KF: Tohle bych měla vědět z paměti, ale já už jsem trochu vypnutá.

KF: Malý děti mají všechny tužku, některý i pastelky.

Roleček

AR: Staré turecké přísloví praví, že když je něco špatné, je to opravdu špatné.

AR: Jak říká staré turecké přísloví, když není nebe, jsou aspoň buchy.

AR: Film Zbrusu Nový zákon je strašně katolický film. Je tak katolický, že si někteří myslí, že není.

(k ŠS)

AR: Abych citoval svatá evangelia: „Šimone, Šimone!“

AR: Vestálka byla posvátná bytost, ta se nemohla jen tak zabít. Ona se vlastně nemohla zabít vůbec.

(distanční nultá hodina)

AR: Jestli jste v postýlkách a můžete, tak se ještě zachumlejte, spánek je v mládí to nejdůležitější, učení přijde až mnohem později.

AR: Však víte, co říká staré turecké přísloví o internetu.

EF: Co?

AR: No! To ani nechcete vědět!

AR: Štěstí je prchavé. Třeba teď jste šťastní, ale pak přijde někdo, přijde Janichová a bude zle. Štěstí se rozplyne v Mendělejevově periodické soustavě.

Tatíček

(bavíme se o užití slova „tož“ v básni)

PT: Tož, chlapí, jdeme na pivo.

Valášek

MV: Jestli to máte mezi sedmičkou a devítkou, tak na to, jak se lidově říká, sere pes.

Hakl

(po upozornění na špatnou kvalitu zvuku)

EH: Já už ten mikrofon prakticky polykám.

EH: Staří tchoři a tchořice dali české literatuře, co mohli, teď už je to na vás.

EH: Já vám ten úkol napíšu do Timesů.

PK: To je takový bonmot, že PORG je škola malá a útulná.

EH: Jojo, dostal jsem zadarmo dva obědy.

EH: Jsem rád, že dva lidé ten rozhovor udělali, myslím jsem, že mě všichni pošlete do háje.

Arnot

(o antisemitismu během morových epidemií)

MA: Stačilo rozdmýchat nějakou teorii, že Židé otrávil studny, a už byl pogrom na střeše.

(pět minut po vysvětlování zadání testu)

MA: Kdo to tu teď přibyl?

EB: Já. Já se omlouvám, já jsem viděla to zadání a hned jsem šla pracovat.

MA: Jo, jasně. Ignorujete Arnota, ale jak vidíte úkol, tak na něj hned vlítnete.

(začátek přednášky v rámci porgovského středečníku)

MA: Dneska ještě ani neukřížujeme Ježíše.

(o vzhledu Jana Křtitele)

MA: Když se zavřu do jeskyně a budu tam dvacet let o kobylkách, taky nebudu vypadat jako Brad Pitt... Teda to nevypadám ani tak.

MA: Jste rozzněnej jak komunistická televize.

Huliciusová

AH: S mým otcem pracuje jedna teoretická fyzička, která ty fyzikální zákony chápe v barvách a ještě jí tam něco cinká... A taky slyší nějaký hlasy, ale to nechme stranou.

(o ŠL)

AH: Vemte ho židlí, von nezmlkne!

(Prohlížíme si apokalyptické obrazy.)

AH: Kdo je autorem?

KK: Rembrandt?

AH: Vaše máma je Rembrandt!

AH: Pak to tělo cestovalo třeba týden sem a tam po úřadech, dokud někdo nevyměknul. V první řadě teda ta mrtvola.

AH: Je tu někdo tramp?

PK: Jak si ho představujete?

AH: Takový chlapík ve středním věku...

(bavíme se o fyzikálních paradigmatech)

AH: Kdo ví, jak dlouho bude trvat, než s tím někdo pohne, Hawking umřel a Sheldon je vymyšlenej...

AH: My jsme totiž s kolegou Arnotem dvojice psychopatických agresivních řvounů.

(k dítěti přebíhajícímu po místnosti)

AH: Vyfič, chrouste!

AH: V konvenční fázi je to dítě takovej fašounek.

Bukovský

JB: To je normální, že vás chodí o deset míň?
AM: No, na ty důležité hodiny jsme většinou všichni...

(o himalájské zóně smrti - pásnu nad 8000 m n. m.)

JB: I kdybyste tam jenom seděli, cpali se buřtama a pili pivo, tak byste stejně umřeli.

Scholz

MS: (Nakreslí obrázek.) Ono to vypadá, jako když ten skokan močí, ale je to tyčka.

Vykopávky

Herecký chameleon Ralph Fiennes se tentokrát představuje ve filmu o důležitých archeologických objevech v britském Sutton Hoo. Jako archeologa Basila Browna si ho najme Edith Pretty (v podání Carey Mulligan), aby prozkoumal mohyly okolo jejího sídla. Film má velmi příjemnou atmosféru, pomalé tempo a skvělé herecké obsazení (kromě již jmenovaných např. Lily James). Historické události, kterým se film věnuje, jsou pro zbytek Evropy téměř neznámé. Divákovi tak Vykopávky přináší spoustu historických faktů, ale také ho udržují v napětí, jak to celé dopadne. Pokud se zvládnete na film plně soustředit, odvděčí se vám nejen hereckými výkony, silnými lidskými příběhy, pěknými kostýmy, ale i dokonalou symbiózou kamery s neokoukaným prostředím anglického venkova.

Otto Goldflam (oktáva 2019/20)

Prezident lidskosti: Životní příběh Emila Háchy

Monografie třetího československého prezidenta z pera historika Víta Machálka je velkolepým dílem, a to nejen svým mnohasetstránkovým rozsahem, ale především ohromně širokým záběrem. Autor se neomezuje pouze na ústřední postavu knihy, ale i na dobové okolnosti (až do konce roku 2018!), a tak má čtenář možnost nahlédnout do děsivých retribučních procesů třetí republiky či do nazírání na osobu Emila Háchy po sametové revoluci. Publikace je zpracována velice odborně (seznam pramenů a použité literatury je nekonečný), ale zároveň čtivě; navíc se věnuje také méně známým životním osudům pozdějšího prezidenta za Rakouska-Uherska i první republiky. Doporučeníhodné všem zájemcům o dějiny divokého dvacátého století v českých zemích, jakož i každému, kdo by se rád seznámil s jedním z nejpozoruhodnějších československých prezidentů.

Vojtěch Voska (oktáva)

Rytíři spravedlnosti

Když je jeho manželka zabita při výbuchu vlaku, rozhodne se Markus společně s nečekanými společníky pro pomstu. Režie snímku se chopil Anders Thomas Jensen, který stojí například za dnes již kultovním filmem Adamova jablka. Film je klasickým dánským mixem dramatu, černého humoru a násilí. Všechny tyto věci dává divákovi v té správné míře a ve správný okamžik, takže slzy střídají šok a smích. Film se navíc pyšní těmi nejlepšími dánskými herci v čele s tradičně skvělým Madssem Mikkelsenem a Nikolajem Lie Kassem (hvězdou filmů o oddělení Q). Rytíře spravedlnosti doporučuji všem starším divákům, kterým nevadí troška násilí a deprese, ale zároveň se chtějí dobře pobavit a užít si i nějaké ty akční scény.

Otto Goldflam (oktáva 2019/20)

Malý bobr v Divadle v Dlouhé

Protože vládní nařízení umožňují umělcům hrát a zpívat, byť bez lidí, mohli jsme se v uplynulých týdnech dočkat několika pozoruhodných přímých přenosů z pražských divadel. Jedním z nich byl i koncert skupiny Malý bobr 28. února v pražském Divadle v Dlouhé. Ne náhodou se u příležitosti jeho nedožitých třiaosmdesátin hudebníci sešli právě v Dlouhé – právě tam totiž Skoumal dlouhá léta působil, zejména v představení *Kdyby prase mělo křídla*.

Během asi hodinového večera zaznělo 14 skladeb – úvodní **Kdybych byl boháčem** nejen díky Potockovu klarinetu připomínala klezmer; společensky angažované **Mlýny** varují před nezodpovědným napomáháním pochybným systémům, ale vyjadřují i svébytnou radost ze života; **Svátky zapomnění** ironicky účtují s idealizací Vánoc, aniž by text písni sklouzával do upocených frází o konzumní společnosti; asi nejoblíbenější „skoumalovka“ **Starej pán** viditelně potěšila nejen diváky, ale i muzikanty samotné; **Na velbloudu** byli posluchači přeneseni kamsi na Blízký východ díky použitím exotického nástroje šenaj; z dalších

písní zazněly například kvazilidové **Chmúry**, miniatura **Vrabčáci**, sympaticky odbojná **Chci dál**, **Odjezd** s krásným textem Josefa Kainara nebo svou aranží jako z kabaretu vystřižený **Lev**.

Závěr pak nemohl být symboličtější – poslední skladbou se totiž stala dojemná **Kolik je na světě**, kterou Skoumal po více než šestnáct let zahajoval již zmíněnou inscenaci *Kdyby prase mělo křídla*. Celkový výborný dojem z velmi povedeného a skvěle nazvučeného koncertu příliš nezkalil ani mírně zpožděný obraz.

Vojtěch Voska (oktáva)

Zpětné zakreslení cesty

Bouřlivá historie Národního divadla v prvních pětadvaceti letech po sametové revoluci, popsaná podrobně (přitom ne úmorně) s mnoha fotografiemi a v pěkné grafické úpravě. Co, jak, pro koho a za kolik by ND vlastně mělo hrát? Může se vůbec naše „první scéna“ zavděčit všem? Co si představit pod pojmem „národní“? Jednoznačnou odpověď na žádnou z těchto otázek kvalitně zpracovaná publikace Aleny Zemančíkové nepodává – a je to jen dobře.

Vojtěch Voska (oktáva)

Jesenická čarodějnická

Neber si větrovku, snad radši kabát
Petrovy kameny když hostí sabat
a stav se v Šumperku pro Jindru Bobliga
to abys před božím soudem byl z obliga

Vojtěch Voska (oktáva)

Porgazeen 77, časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Frederik Bušek, Eliška Bürgelová, Mikuláš Fantys, Majda Formánková, Otík Goldflam, David Chytil, Michal Janočko, Klára Jánošíková, Dominik Kučera, Filip Miškařík, Daniel Mitrofanov, (u_u), Sofie Slezáková, Kája Štefková, Emma Štorková, Jasmin Tagijeva, Vojtěch Voska, Kuba Zajíc, Louis Zamazal, Amálka Zemanová

(+ sborovna: David Hudson)

Sběrači perel: Majda Formánková, Pája Kroužková, Daniel Mitrofanov, Lída Procházková, Vojtěch Voska, Louis Zamazal, Amálka Zemanová a další

Ilustrace: Eliška Brčáková, Ema Fischerová, Domča Kodlová, Otík Goldflam, Kája Štefková, Louis Zamazal

Fotografie: Eliška Bürgelová, David Chytil, Filip Miškařík, internet

Titulní strana: Kája Štefková

Šéfredaktorka: Klára Jánošíková

Sazba a grafická úprava: Lída Procházková (+ Pája Kroužková)

Korektura: Lída Procházková, Pája Kroužková

Náš ajťák poradce: Michal Janočko

Propagace: Vincent Šmíd, Vojtěch Voska

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII - Libeň

Ý-mejl: janosikovaklara@porg.cz

Archiv: porgazeen.cz

Cena: 40 Kč

Porgazeen 77 vyšel v červnu 2021 v nákladu 130 výtisků.